

Waarom deze Gazet van Geel?

Nee, dit is niet het Nieuwsblad van Geel zoals u het vroeger kende. Dit is de eerste editie van de Gazet van Geel! Ze lijkt op dat andere blad in de tijd dat duizenden Geelse lezers daar elke vrijdag naar uitzagen. Maar je mag ze er dus niet mee verwarren.

De Gazet van Geel is een uitgave van de Brugpartij. Deze nieuwe Geelse politieke partij, waarin de Geelse afdelingen van beweging.net, sp.a en Groen mekaar vonden, samen met een aantal onafhankelijke, geëngageerde Gelenaars, gaat voor een nieuw beleid. Ook in haar campagne wil de Brugpartij nieuwe wegen bewandelen. Ze verdeelt ook wel iets wat je 'verkiezingsfolders' kunt noemen, maar ze wou daarnaast ook iets anders. Daarom dit Geels magazine, waarin je verneemt hoe de Brugpartij in mekaar zit, waar ze mee bezig is en welke thema's ze belangrijk vindt voor het Geel van vandaag én van morgen. Een magazine dat leest zoals een kwaliteitsvol lokaal blad, vooral. Het bevat politieke advertenties, maar het bevat in de eerste plaats lezenswaardige stukken over mensen en dingen van Geel. Het is een blad met journalistieke artikels in plaats van opdringerige, sloganske reclameteksten. Je steekt er ook wat van op als je helemaal niets met de Brugpartij hebt, en wie nu al weet dat hij of zij straks voor een andere partij zal stemmen, mag er ook plezier aan hebben. Dirk Kennis, de lijsttrekker van de Brugpartij was gedurende meer dan 30 jaar hoofdredacteur van het Nieuwsblad van Geel. Hij kent dus wel iets van lokale bladen maken, en hij kent iets van Geel. Hij weet ook hoezeer de Geelse lezer dat blad, zoals het vroeger was, mist – telkens wanneer hij buiten komt, is er wel iemand die hem dat komt vertellen. De Brugpartij bracht de gewezen hoofdredacteur weer samen met een deel van zijn vroegere ploeg, en stelde een redactie samen

waarmee hij nog eens een degelijke, warme, serieuze maar luchtige Geelse gazet kon maken. Ze werken ondertussen aan een tweede editie, die begin oktober in uw bus valt. Dit is een blad van de Brugpartij, laat dat duidelijk zijn. Dat is een partij die uit meerdere kleuren bestaat, en daarom is het ook qua onderwerpen en visie een veelkleurig blad. Er zijn enkele dingen aan de hand in Geel waarop we u opmerkzaam willen maken en waarbij we wat duiding willen geven, want om op 14 oktober de juiste keuze te maken, moet u goed geïnformeerd zijn. De klassieke partijen kent u al lang, maar de Brugpartij is nieuw. Daarom moeten we onszelf voorstellen zoals we zijn, onze kaarten op tafel leggen en er alles aan doen opdat u straks zou weten waarom een stem voor de Brugpartij Geel vooruit helpt. Komt u tot een andere conclusie, ook goed: wie zich goed informeert en er goed over nadenkt, kan niet verkeerd stemmen. Om u te informeren vond de Brugpartij deze gazetformule de meest geschikte. De aanpak van Dirk Kennis zal u als lezer van het Nieuwsblad van Geel zeker herkennen en hopelijk waarderen, zoals vroeger. Hij sluit naadloos aan bij de aanpak van de Brugpartij als het om politiek gaat. De Gazet van Geel is een blad over Geel, zoals het ook bij de Brugpartij voor de volle honderd procent over Geel gaat. Het is een partij voor heel Geel, en dit blad is dat dus ook.

De redactie

DIRK KENNIS IS KANDIDAAT-BURGEMEESTER VOOR DE BRUGPARTIJ:

“De politieke cultuur van Geel is écht aan vernieuwing toe.”

Tot bij de aanvang van het verkiezingsjaar 2018 zag het er naar uit dat Geel met de N-VA en de CD&V maar twee potentiële beleidspartijen had. Maar toen ontstond de Brugpartij en plots waren er drie. Tot begin dit jaar leek Geel voor het burgemeesterschap slechts twee opties te hebben. Maar toen zette de Brugpartij Dirk Kennis (58) als lijsttrekker op het schaakbord, en plots waren er drie. Meer dan drie decennia lang was Kennis de eerste (en voorlopig ook laatste) hoofdredacteur van het Nieuwsblad van Geel. Hij kent de Geelse politiek dus goed. Dat hij daar zelf ooit deel van wou uitmaken, was echter een verrassing van formaat - niet in het minst voor hemzelf. Een gesprek.

Vervolg zie p. 6 en 7

“De laatste maanden zijn veel mensen mij komen zeggen dat ze hier al heel lang op gewacht hadden – ze gebruikten zelfs het woord ‘gehoopt’. Dat gold ook voor mij.”

EEN MOOIER GEEL IS EEN LEEFBAARDER GEEL

Een beter idee voor de Havermarkt

Zeg eens eerlijk: hoeveel punten op 10 zou ú het centrum van Geel geven op ‘schoonheid’? Voor een leefbaar handelscentrum gaat een aantrekkelijk winkelaanbod nochtans hand in hand met een aangenaam decor. Het eerste staat ook in Geel sterk onder druk, o.a. omdat er te weinig in het tweede wordt geïnvesteerd. Werk maken van een mooier Geel is dan ook een belangrijk punt voor de Brugpartij, die de kleine Werft (nu: parking Havermarkt) een nieuwe functie en een aangename inrichting wil geven.

Leefbaarheid is een begrip met vele facetten. Voor een woonomgeving heeft het met mobiliteit en (verkeers)veiligheid te maken, met rustplekken en groen, een aangenaam sociaal klimaat en goede voorzieningen. De leefbaarheid van de winkels en de horeca in het centrum

hangt dan weer samen met het decor waarin ze moeten gedijen. En daar rijpt het schoentje in Geel. Natuurlijk, er zijn mooie, aangename plekken in het centrum: het stadspark, de site van het Gasthuismuseum, een stukje van de Postpaddekes, het wandelpad tussen de Technische-Schoolstraat en de stationsomgeving... We hebben ook nog enkele mooie oude gebouwen: de Halle, de oude dekenij, de opslagplaats van Leurs in de Nieuwstraat, de Ooievaarsnest en de twee centrumkerken. En een paar straten zoals de Kollegestraat en delen van de Nieuwstraat, die qua inrichting best oké zijn. Maar heel ver komen we daar niet mee op de teller van de visuele of cultuurhistorische hoogtepunten in het hart van Geel. Het Lam, café Het Toreke, de Minerva, de Modix, de Romano... de lijst van wat verdwenen is, is lang en dreigt nog langer te worden. Buiten de miljoeneninjectie in de heringerichte Markt (of die nu mooi is of niet, laten we even in het midden) werd er deze eeuw nauwelijks geïnvesteerd in de infrastructuur van het Geelse stadshart. De ‘bereikbaarheidsas’ over het Baantveld was een (helaas nog niet afgewerkte) investering voor wie naar het centrum wil, maar eens daar aangekomen, zie je weinig waar je blij van wordt.

Parking Havermarkt. Bij gebrek aan een nieuwe bestemming na de afbraak van de volksbuurt, een halve eeuw geleden, besloot men er maar auto's te zetten. Vandaag staan die er nog.

Vervolg zie p. 5

Groetjes van *griet*

HAAST

PWT komt snel dichterbij. Ik kan de nummerplaat lezen in mijn achteruitkijkspiegel. Dan kan hij me maar beter voorbijsteken. Vraag me niet welk merk het is, wat dat betreft ben ik een analfabeet. Mijn kennis blijft beperkt tot het herkennen van een kleine of een grote wagen. (Een Mini haal ik er zó uit.) Het verschil tussen een groene en een rode auto ken ik natuurlijk ook, en een boemcar kan ik zelfs al aanwijzen voor ik hem zie. Alles wat groter is dan een gewone wagen en op vier wielen rijdt, noem ik een busje. Meestal heb ik echter wel oog voor gepersonaliseerde nummerplaten en probeer ik tijdens het rijden de betekenis te achterhalen. PWT zegt me niet meteen iets. Het is wél beter dan mijn conventionele kenteken, dat nergens op slaat, natuurlijk.

Ik merkte de zilvergrijze auto op toen ik aan een slakkengangetje door de Lange Nieuwstraat in Tongerlo reed. Ik passeer dan namelijk mijn ouderlijk huis. Het heeft na de verkoop een grondige opknapbeurt gekregen, maar toch is het nog erg herkenbaar. Ik zie het raampje nog waar de mansardekamer was, waar ik ontelbare nachten sliep. Het huis werd gebouwd in 1954, en in die winter werd ik geboren. We zijn dus even oud. Ik heb echter de indruk dat het huis authentiek zichzelf is gebleven.

Maar ik moet door, want PWT wil me graag voorbij. Ik hou me aan de voorgeschreven snelheid: 30 per uur in de bebouwde kom en op 't Tolhuis nog even 50. Niet dat ik dat leuk vind, maar ik heb geen zin in een boete. Dat is weggesmeten geld. Nog erger dan belastingen betalen! Onwillekeurig denk ik aan wat ik met vijftig euro allemaal zou kunnen kopen. Ik word er gelijk vrolijk van en stoor me niet aan PWT, die nog altijd aan mijn bumper kleeft. Hij wil me gewoon plagen. Ik ben opgelucht als hij me dan toch voorbijsteekt. Ik kijk op dat moment stijf naar rechts, naar de maïsvelden die er droogjes bijliggen. Voor geen waarom besteed ik aandacht aan die bestuurder, als hij me inhaalt. Misschien kijkt hij mij wel meewarig aan, steekt hij zijn middenvinger op of doet hij alsof ik van lotje getikt ben. Ik trek het me niet aan. Waar zou hij zo snel moeten zijn? Het is zomer, het is goed weer en de dag is nog jong. Het is komkommertijd en dat zou een rustige periode moeten zijn.

Zelf ben ik nochtans ook niet ingedommeld, de voorbije zomermaanden. Drie maanden lang werden we overspoeld door televisiebeelden van voetbal, wielrennen, tennis en nog veel meer. Veel rust was er op dat veld niet te bespeuren. Maar ik keek weinig of niet. Het Journaal volgde ik wel en van sommige beelden werd ik allesbehalve rustig. Die Thaise voetballertjes in die grot! Ik heb een groot inlevingsvermogen en beeldde me telkens in dat ik een van die kinderen was, of een van hun ouders, die alleen maar konden wachten en hopen. De Morino-brug over Genua heeft me ook enkele dagen beziggehouden. En vluchtelingen die in kleine bootjes over en weer gestuurd worden, zijn bijna dagelijkse kost geworden. Dat is pure 'kommertijd'.

Code oranje in de Kempen omwille van het onweer was klein bier in vergelijking met de internationale gebeurtenissen van de laatste weken, al vond ik de beelden van die omvergevalen bomen op de baan naar Kasterlee toch wel angstaanjagend. Je zal daar op dat moment maar zijn... Maar ik was er niet en ben van alle leed gespaard gebleven. Ik kan gewoon verder genieten van de komkommer-, tomaten-, boontjes- en courgettetijd. Eén ding laat me niet los. PWT... wat zou dat toch betekenen?

grietpetite@skynet.be

Groetjes van

griet

MARC EN HILDE VONDEN HUN PLEK IN HET KLEINSTE DORP VAN GEEL

“Voor we het wisten, kenden we heel Stelen en kende heel Stelen ons.”

CAMPING
BRUG

Hilde Eyskens en Marc Van Besauw in het atelier van Wood Heart: “In Geel integreren was moeilijk, in Stelen lukte dat meteen.”

Het kleinste dorp van Geel is ook het rustigste. Er is geen doorgaand verkeer in Stelen, dat daardoor wat geïsoleerd van de Geelse noord-zuidas is komen te liggen. Dat heeft zo zijn voordelen, maar ook nadelen: als je er een zaak wil uitbaten, moet je niet op passage rekenen. Sommigen vinden dat Stelen iets van Doel heeft en zien de toekomst van het dorp maar somber in. Dat is onterecht, want Stelen heeft veerkracht én troeven. Vraag dat maar aan Hilde Eyskens en Marc Van Besauw, die er twee jaar geleden kwamen wonen. Ze willen er niet meer weg!

Hij is van Rijkevorsel, zij van Brecht. We ontmoetten Marc Van Besauw en Hilde Eyskens in het pop-upcafé van Stelen, toen we met Camping Brug drie dagen op ‘vakantie’ waren in dat dorp. Zoals de meeste ontmoetingen in Stelen was ook deze erg aangenaam. Ze hield zelfs een verrassing in, omdat Marc en Hilde als inwijkelingen bijzonder enthousiast zijn over het dorp dat zichzelf enkele jaren geleden nog ‘op sterven na dood’ verklaarde. Hilde werkt als verzorgende voor Familiehulp, Marc is een ambachtelijke schrijnwerker met een bedrijfje (Wood Heart) dat zich op parket, trappen en houtsnijwerk toelegt. Daardoor heeft hij behoefte aan een atelier, en het is die

zoektocht die het koppel met hun twee dochters (nu 14 en 16) in Geel deed belanden.

“Ik had mijn atelier oorspronkelijk op een industriegebied in Herentals”, vertelt Marc. “Om het wat makkelijker te maken, zijn we naar Geel verhuisd, naar de Seppendijk. Maar op den duur begonnen we zin te krijgen in een ander soort huis. Iets van een landelijker type, een boerderijtje of zo. We zijn dat gaan zoeken en zijn zo ook in Stelen prospectie komen maken.”

Uiteindelijk werd het geen boerderijtje, maar een huis in het dorp, aan de straat die Stelen heet. Wel héél rustig, maar dat schrikte hen niet af.

MAKKELIJK INTEGREREN

“Ik ben van Overbroek, een gehucht van Brecht”, vertelt Hilde. “Dat was ook een klein dorp, dus ik kende het leven in zulke omgeving wel. Ik wist dus waar we aan toe waren. Die rust was precies wat we zochten.”

“En het viel ons écht mee”, vult Marc aan. “Het is rustig in Stelen, maar het is hier helemaal niet desolaat. Je leeft hier wel degelijk tussen de mensen! Die spraken ons ook meteen aan toen we hier aan het verbouwen waren. Dat was heel wat anders dan we gewend waren. In de Seppendijk hebben we een house warming gegeven toen we daar kwamen wonen. We hadden de burens uitgenodigd, maar die hebben we nadien niet meer teruggezien. Als inwijkelingen in Geel konden we ons niet integreren, maar in Stelen lukte dat meteen.”

“Het duurde niet lang of we kregen de vraag om eens naar een KWB-activiteit te komen, en daar waren we heel welkom. Het is een gezellige groep! Van het een kwam het ander: voor we het wisten, kenden we zowat heel Stelen

Vervolg zie p. 4

JE DACHT

GROEN
werkt voor iedereen

**DENK DAN OP
14 OKTOBER
AAN
DE BRUGPARTIJ**

Groen maakt in Geel deel uit van De Brugpartij.

debrugpartij.be

ER SPEELT EEN NIEUWE PLOEG VOOR GEEL

MET DE BRUGPARTIJ KAN GEEL ALLEEN MAAR WINNEN

NA ZES JAAR STILSTAND EN ACHTERUITGANG GAAN WE STRAKS WEER VOORUIT!

IN COPRODUCTIE MET DE GELENAAR

De Brugpartij gaat voor een beleid in coproductie met iedere Gelenaar. Burgerparticipatie zal structureel ingevoerd worden bij elk project met een hoge impact. We gaan samen op zoek naar werkbare representatie- en participatiemodellen, we evalueren de werking van de adviesraden en sturen bij waar nodig. Er komt een schepen voor Participatie en effectieve openbaarheid van bestuur, met o.a. de verslagen van het schepencollege op de website.

Staan niet op de groepsfoto, maar horen helemaal bij de Brugpartij: Els Jacobs, Stef Oltenfreiter en Cis Sterckx.

GEEL IS GROTER DAN DE WERFT

We slaan de brug met de vele Gelenaars in de dorpen. We zullen hen op een vernieuwende manier bij het beleid betrekken. We zijn de enige partij met een specifiek dorpenbeleid, waarmee we vooral het sociale weefsel willen vernieuwen en versterken. We gaan in permanente dialoog met de dorpsraden en informeren hen over alles wat hun dorp aanbelangt. Een schepen wordt hiervoor bevoegd, en er komt ook een 'dorpenmanager' om het proces administratief te ondersteunen. Ontmoetingskansen herwaarderen, dienstverlening decentraliseren en de wijkpolitie herwaarderen zijn eveneens elementen van ons dorpenbeleid.

EEN WARMER GEEL

De stedelijke dienstverlening zal niet langer uitsluitend op afspraak toegankelijk zijn. Er komt een gemengd afsprakensysteem voor stadhuis en politie. Wie recht heeft op een tegemoetkoming, zal zijn basisrechten automatisch toegekend zien. Het budget aanvullende steun voor mensen met een leefloon willen we optrekken. Er komt een wijkgezondheidscentrum, dat aangepast is aan de noden van vandaag, en we maken een erezaak van de toegankelijkheid van de publieke ruimte - ook straten en stoepen! We kiezen resoluut voor kleinschalige woonzorgcentra, bij voorkeur dicht bij de dorpen.

openingsuren:	
altijd op afspraak:	
van maandag tot vrijdag	9 u tot 12.30 u 13.30 u tot 16.30 u
dinsdagavond	17 u tot 19.30 u

EEN AANGENAAM CENTRUM

We willen de huidige parking Havermarkt herinrichten als een gezellig, groen plein, waar het aangenaam toeven is voor iedereen. We roepen de lelijkheid en de stadskankers in het hart van Geel een halt toe. We voorzien meer degelijke fietsparkings op strategische plaatsen en we maken de trage wegen, in het centrum zowel als in de dorpen, écht bruikbaar.

VLOT EN VEILIG VOOR IEDEREEN

We werken de knelpunten weg en realiseren veilige doortochten, ook in de dorpen. Het weghalen van het zwaar verkeer op de as Gasthuisstraat-Logen blijft een constant streefdoel. In afwachting gaan we alvast voor vrijliggende fietspaden in de Gasthuisstraat. Ook met maatregelen voor het Sint-Dimpnaplein willen we niet wachten: we hebben een plan op basis waarvan het plein op korte termijn heringericht en veiliger gemaakt kan worden. We hebben ook een fietsplan en een parkeerplan. De Markt blijft autoluw, maar – net zoals de rest van het centrum – goed bereikbaar. We gaan voor een circulatieplan op mensenmaat met o.a. fietsstraten. Veilig fietsen van en naar de deeldorpen zal gerealiseerd worden met alternatieve fietsroutes. We voeren autodelen in en maken toekomstgerichte, duurzame keuzes als het om mobiliteit gaat.

**DE
BRUG
PARTIJ**

Dit zijn slechts enkele hoofdlijnen uit ons programma. U vindt meer op www.debrugpartij.be

EINDELIJK EEN ÉCHT ALTERNATIEF!

Vervolg van p. 2

MARC EN HILDE VONDEN HUN PLEK IN HET KLEINSTE DORP VAN GEEL

en kende heel Stelen ons. Waar we eerst nog overwogen om hier voorlopig maar te huren, dachten we: we moeten ons hier definitief vestigen. En we hebben ons huis gekocht.”

VOOR & TEGEN

Marc heeft zijn atelier bijna in Veerle, aan de Oude Geelsebaan. Dat vindt hij prima. Een klein magazijn, zoals hij er een nodig heeft, was dichterbij moeilijk te vinden. Hij is zo'n zelfstandige die ook op zaterdag moet bijbenen, maar als er 's avonds iets te doen is aan het pop-upcafé, is hij graag van de partij. En de Stelense Oogstfeesten, ondertussen alweer zowat een maand achter de rug, vindt hij voor dat kleine dorp zelfs een evenement buiten categorie.

Natuurlijk zijn er ook dingen waar- van Marc en Hilde, die het dorp sowieso wat nuchterder en afstandelijker bekijken dan de geboren en getogen Stelenaars, vinden dat ze beter kunnen rond de toren van de St.-Apolloniakerk.

Hilde: “We missen wel een paar dingen, ja. Een geldautomaat, bijvoorbeeld. En een broodjesbar, dat zou ik ook appreciëren. Voor mij is de dorpswinkel wel handig, al doe ik mijn boodschappen in de warrenhuizen elders in Geel, zoals de meeste mensen. In het algemeen ben

ik heel content. Voor jonge mensen, die meer tijd hebben om zich te vervelen, heeft Stelen misschien meer beperkingen dan voor volwassenen. Onze meisjes wonen hier graag, maar in een klein dorp vinden ze nu eenmaal minder leeftijdsgenoten dan in een stad.”

Marc: “Hoe rustig en klein Stelen ook is, volgens mij hebben ze hier toch een parkeerprobleem. Da's voor mij het enige minpunt: al die wagens op straat. Dat heeft met de appartementen te maken. Twee auto's per gezin... Vaak hebben ze wel een ga-

rage, maar ofwel staat die vol andere dingen, ofwel hebben ze geen zin om hun wagen daar te stallen.”

Hilde: “Ik zou het ook appreciëren als De Lijn toch een verbinding voor de studerende jeugd zou aanhouden als de brug over het kanaal straks weer onderbroken is. In de examenperiode van juni was dat een probleem.”

Maar los daarvan is Stelen voor Marc en Hilde een plek om te blijven. Als het aan hen ligt: nog héél lang! (dk)

Kris Lievens: “De mensen van Stelen gaan nog erg sociaal om met elkaar. Dat is misschien wel onze grootste troef.”

De sterke punten van Stelen zijn duidelijk. Er is geen doorgaand verkeer en dus geen verkeersdruk. Het is een landelijk dorpje in een groene omgeving. Als je even je ogen sluit voor de contouren van de industrie aan de horizon, toch. Het is klein, maar beschikt toch nog over een cafeetje, een winkel en een schooltje. Ook het verenigingsleven bloeit er tegenwoordig. Vele Stelenaars beoefenen allerlei vormen van recreatie - wandelen, fietsen, lopen... - al is er voor hen in het dorp maar weinig infrastructuur voorhanden. En wat ook opvalt: er heerst een groot samenhangingsgevoel. “De mensen gaan hier nog echt sociaal om met elkaar”, zegt Kris Lievens. “Dat is erg hoopgevend in de verkillende, neoliberale maatschappij van vandaag, en misschien wel onze grootste troef.”

DORP ZONDER DRUKTE, DORP ONDER DRUK?

Stelen is het enige Geelse dorp met een negatief saldo op zijn woonbalans. Er zouden momenteel nog 16 woningen realiseerbaar zijn, terwijl de behoefte op 29 wordt geschat. 13 te weinig, dus. In het Beleidsplan Ruimte van de stad lezen we onder andere dat die de bedrijvenczone van de Brandemolenstraat wil herstemmen, de betonnen plantbakken in het dorp zou willen verwijderen, een zone met o.a. picknicktafels wil inrichten tussen het dorp en het kanaal, de ‘verrommelde’ toegangsweg tussen de Koning-Albertstraat en de Stelensehulst wil verfraaien en geen nieuwe windmolens meer in Stelen wil zetten. In dat plan is ook sprake van een betere ontsluiting van het dorp met trage wegen, een betere inrichting van de publieke ruimte rond de kerk en - bij wijze van proef - het herverkavelen van een oude verkaveling.

STELLEN: DORP ZONDER DRUKTE, MAAR DORP ONDER DRUK?

Kris Lievens gelooft in de toekomst van Stelen

Het sociale leven van Stelen had ooit meer om het lijf dan vandaag, maar waar was dat niet het geval? Feit is dat er altijd mensen zijn opgestaan om tegen de stroom in te zwemmen. Eén van die Stelense zalmen is Kris Lievens van de Brugpartij, die vanuit de KWB-afdeling o.a. het Stelens amateurtoneel weer op de sporen zette en er samen met de trekkers van de andere dorpsverenigingen al een paar mooie dingen realiseerde.

Kris Lievens: “Voor de ontsluiting van Stelen werden er al diverse opties geopperd. De meest interessante vind ik dat men het dorp met de wagen enkel nog in en uit zou kunnen rijden via de Oosterloseweg. Als er tegelijk een fietstunnel zou komen naar de Stelensedijk zou het dorp voor de zwakke weggebruikers ontsloten worden in oostelijke richting. Een ideaal moment om dit te doen is volgend jaar, wanneer de brug weer drie maanden onderbroken wordt. Het netwerk van trage wegen richting Nete wordt daarvoor meteen ook uitgebreid. En we hebben inderdaad nood aan meer woningen in Stelen, maar dat moet gerealiseerd worden zonder het bestaande groen te zeer aan te tasten. Herverkavelen is een optie, maar in de Opstal ligt dat moeilijk: de percelen zijn daar al klein. De Apolloniawijk, Stelen en de Stelensehulst lijken mij beter geschikt. En wat met het Badhuis? Of met het huidige speelpleintje van de Opstal, dat eigenlijk geen speelpleintje meer is? Het is eigendom van de stad en kan misschien verkocht worden, om het geld te herinvesteren in - bijvoorbeeld - een dorps huis in Stelen-centrum?”

Kris ziet de dringendste noden van Stelen op een ander gebied liggen: infrastructuur en voorzieningen.

Kris Lievens: “Een echt dorpsplein hebben we niet. Evenementen verhuizen daardoor vaak naar het Chiroleintje. De jaarlijkse kermis, die om praktische redenen onder de kerktoeren moet blijven, lijdt daar echt onder. En wat vandaag nog onze sterktes zijn, worden morgen onze noden: een dorp moet een café en een winkel hebben om leefbaar te blijven. Dat is in Stelen niet vanzelfsprekend. Het verenigingsleven, dat getrokken wordt door zoveel Stelense vrijwilligers, staat bovendien op instorten als er straks geen parochiezaal meer zal zijn.”

EERDER MARTELAARS DAN DWARSLIGGERS

In het dorp heerst het gevoel dat Stelen al jaren stiefmoederlijk wordt behandeld door de stad: belastingen betalen mogen we, maar klagen over onze noden niet, vinden heel wat Stelenaars. De kap van de lindes naast de industrieweg, en

kele jaren geleden, is hier nog niet verteerd.

Kris Lievens: “Vooral dat de financiële compensatie voor het verdwijnen van die bomen niet naar het dorp ging, laat staan naar nieuwe bomen, zit bij velen nog diep. En de windmolens komen de meeste Stelenaars ook de strot uit. Het klopt dat geen enkele Stelenaar officieel bezwaar ingediend heeft tegen die laatste. Vera Celis besloot dan maar dat iedereen in Stelen de komst van die molens oké vindt, maar geloof me: de waarheid is heel anders. Maar Stelenaars zijn eerder martelaars dan protesteers. Zie het kerkenplan: wij zijn niet fanatiek in

met de getroffen parochianen in gesprek gaan om naar tussenoplossingen te zoeken?”

Kris Lievens is er van overtuigd dat het dorpenbeleid dat de Brugpartij voor ogen heeft, Stelen effectief vooruit zal helpen. “Alleen al omdat het op daadwerkelijke participatie stoelt. Er zijn in Stelen voldoende mensen met visie en engagement om samen met een progressief stadsbestuur de koe bij de horens te vatten. De Brugpartij focust ook op trage wegen: hier in Stelen worden die vaak afgesloten door private eigenaars, doorkruist door drukke wegen of een spoor-

dovemansoren vallen. We hebben dringend nood aan een centraal ‘gemeenschapshuis’. Misschien moeten we zelfs af van de parochiezalen en hun kerkelijke inbedding. Als ik hoor hoe die van het dekanaat over het gemeenschapsleven denken, vrees ik dat zij het christelijke spoor bijster zijn en dat de stad maar beter het goede voorbeeld geeft.”

Kris pleit ervoor om gronden van het stadsbestuur in Stelen te verkopen ten voordele van een dorps huis met een aangepaste omgeving.

Kris Lievens: “In Tessenderlo kan dat, waarom niet in Geel? Zonder zaal is er straks alvast geen KWB of KVLV meer, en zonder die ver-

Op het speelpleintje van de Opstal - Noël Devos, oud-Stelenaar Kristof Van Reusel en lijsttrekker Dirk Kennis brachten er deze zomer een bezoek met Stelenaar Karel Vandoninck - wordt niet veel meer gespeeld, want de kinderen van die verkaveling zijn groot. Opnieuw inrichten, of verkopen ten voordele van een dorps huis in het centrum?

het verzet gegaan zoals de mensen van Winkelomheide, maar ook hier sneed het mes door vele katholieke harten toen het nieuws van de sluiting van de kerk bekend raakte. Je geloof belijden is een recht in België, een recht dat de minder mobiele Stelenaars nu wordt ontnomen. Kon men echt niet een paar jaar langer wachten om het ter kerke gaan te laten uitdoven, of op zijn minst

lijn. Stelen is bovendien de ideale plaats om buurtzorgnetwerken op te zetten of om dienstverlening te decentraliseren, zoals de Brugpartij wil doen. Ook hier zijn er eenzame mensen, die nood hebben aan iets meer dan wat de Voorzorg of Familiehulp kan bieden. De klemtoon die de Brugpartij op gemeenschappelijke ontmoetingsruimte in elk dorp legt, zal in Stelen zeker niet in

enigingen zullen ook de kermis en de Oogstfeesten wegwijnen. Als je het gemeenschapshuis wegneemt, creëer je een domino-effect in het dorpsleven. Een van de redenen waarom ik kandidaat ben voor de Brugpartij, is dat die daar de prioriteit van inziet. Als die dingen in orde komen, dan komt het ook in orde met Stelen. Ik geloof erin!” (dk)

Vervolg van p. 1

Een beter idee voor de Havermarkt

Nog zo’n stadskanker: de hoek van het Zonneke. De Brugpartij wil van de strijd tegen de lelijkheid en het verval een aandachtspunt maken.

HET GROTE NIETS

Die as leidt naar de ondergrondse parking van de Ecodroom. Als je van daar naar de Markt wandelt, zie je het meteen. Je passeert twee grote asfaltvlakten met – voorbij de Ecodroom - allerlei braakliggende percelen aan de ene kant en de achterkant van het marktplein aan de andere. Voormalig Vlaams Bouwmeester Bob Van Reeth noemde de ruimte tussen het stadhuis en de Sint-Amandskerk ooit ‘het Grote Niets’. En waar niets is in een Vlaams centrum, daar grijpt Koning Auto de macht.

In het geval van parking Havermarkt gebeurde dat al een halve eeuw geleden, toen het laatste huis van de aloude, verkommerde volksbuurt die zich op de kleine Werft bevond, werd afgebroken. Dat was meteen het einde van de Torenstraat (de ‘muizengang’ in de volksmond) die naar de akkers achter de Werft liep, en het begin van het Grote Niets. Een

nieuwe bestemming voor die ruimte was er toen nog niet. In afwachting besloot het gemeentebestuur er dan maar auto’s op te parkeren, en die staan er nu nog – het zijn er alleen maar meer geworden. Een visie heeft daar nooit achter gezeten.

“Bereikbaarheid is erg belangrijk voor het handelscentrum van Geel, en ook parkeren in dat centrum moet absoluut kunnen”, zegt Bernard Otte van de Brugpartij. “De zes centumparkings tellen nu samen 1030 plaatsen, waarvan op dit moment nog 82 op de Havermarkt. Als we het nut van dat – letterlijk – parkeren onder de kerktoeren afwegen tegen het potentieel dat deze zone in het hart van Geel heeft voor alle Gelenaars, is de herbestemming en herinrichting van dat plein eigenlijk een kwestie van logica. Als we daar een aangenaam plein van maken, doen we zowel de leefbaarheid als de economie in het centrum een cadeau. Voor die paar tientallen auto’s die er overdag parkeren, is er elders in het centrum ook nog plaats – op

het deel van de Werft voor het stadhuis, om te beginnen. Na zes uur staat de Havermarkt snel vol, maar ook dan is er op de grote Werft en op de parkings van de Nieuwstraat en de Pas plaats zat. Ik heb zelf lang in de Nieuwstraat gewoond, dus ik weet waarover ik spreek. Je kunt moeilijk beweren dat die parkings te ver van de Markt en de winkelstraten liggen.”

DE STRIJD TEGEN DE LELIJKHEID

De Brugpartij wil de wagens van parking Havermarkt weg, om het plein tussen de kerk en de Patronaatstraat de komende legislatuur grondig onder handen te nemen.

“Het moet een plek met een meerwaarde voor elke Gelenaar worden, niet alleen voor de chauffeurs”, zegt Yves Van Hulsel, die zijn jeugd doorbracht onder de Sint-Amandstoren. “Ze sluit weliswaar aan bij de Markt, maar we willen haar een totaal an-

der karakter geven: intiemer, véél groener, fantasievoller, gastvrij, speelser. Het hoeft geen tweede stadspark te worden, maar een tuinachtig karakter mag het toch wel hebben, waarbij de Ooievaarsnest en de Kameinestraat beter tot hun recht komen. De concrete uitwerking willen we aanpakken volgens de principes van ons verkiezingsprogramma. Participatie is daarbij erg belangrijk. Dit is een uitgelezen kans om het participatiemodel, dat door alle partijen samen werd gelanceerd, in de praktijk te brengen, dus alle belanghebbende groepen moeten van bij het begin mee bij het project betrokken worden. Ook principes als bereikbaarheid, voorrang aan de zwakke weggebruiker, toegankelijkheid, ecologie en duurzaamheid moeten deel uitmaken van het kader waarbinnen dat nieuwe plein wordt gerealiseerd.”

“Het moet vooral een aantrekkelijke plek worden, dat wil zeggen: een plek die mensen aantrekt”, vindt Bernard Otte. “Eén van de elementen die overwogen kunnen worden, is een overdekte structuur waaronder je zowel een orkest kunt laten spelen als een marktje kunt organiseren voor plaatselijke producenten – de korte-keteneconomie dus. Zo iets is perfect mogelijk zonder Pal-

menmarkt, het evenement waarmee het stadsbestuur alternatieve ideeën voor het stadshart vaak onderuit haalt, naar het leven te staan.”

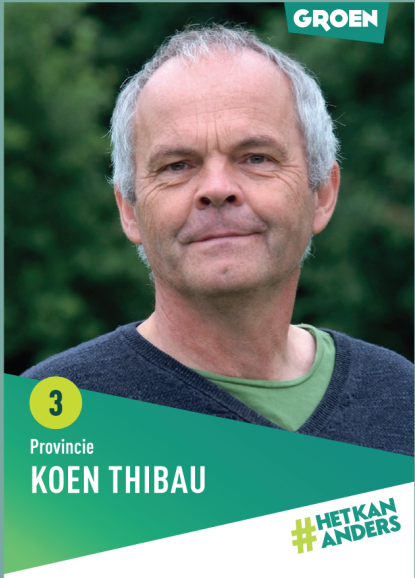
De Brugpartij geeft een nieuwe Havermarkt een hoge prioriteit, en wil erin investeren zonder er een prestige-project van te maken. Als het om stadsverfraaiing gaat, zijn er in Geel trouwens nóg katten te geselen. “De noordwand van de Werft blijft een afzicht”, vindt Yves Van Hulsel. “Het verdwijnen van de Palingstraat heeft ons met een stadskanker opgezaald, en om de hoek heb je het eerste stuk van de Lebonstraat dat aan het verkommeren is. Aan het Zonneke word je slecht gezind als je voor de lichten staat en de huizen op de hoek met de Stelenseweg bekijkt, in de Pas ontstond een lelijke wildernis nadat Kogeka ’t Peperstraatje verliet, en zo kunnen we nog wel even doorgaan. Een stadsbestuur kan dat niet allemaal oplossen, maar vaak wel voorkomen door betere afspraken te maken met eigenaars, en projectontwikkelaars op hun verantwoordelijkheid te wijzen. Voor het huidige bestuur is de strijd tegen de lelijkheid in het centrum duidelijk geen aandachtspunt. Voor de Brugpartij wordt ze dat wel.” (dk)

Yves Van Hulsel: “Dit is een uitgelezen kans om het participatiemodel, dat door alle partijen samen werd gelanceerd, in de praktijk te brengen. Alle belanghebbende groepen moeten van bij het begin mee bij het project betrokken worden.”

Bernard Otte: “Als we van de kleine Werft een aangenaam plein maken dat mensen aantrekt, doen we zowel de leefbaarheid als de economie in het centrum een cadeau.”

Provincie
KOEN THIBAU

GROEN

Provincie
TINNE VAN GELDER

GROEN

GROEN

Tinne Van Gelder en Koen Thibau zijn lokaal Groen kandidaten voor de Brugpartij.

Voor de provincie steunen ze de lijst van Groen. Je vindt Koen op de 3e plaats en Tinne op de 8e plaats.

LIJST 4 PROVINCIE ANTWERPEN

‘Mijn grote droom is een Kempen waar je snel en veilig overal geraakt met fiets, bus, trein of tram.’

f @

TOBIAS DANEELS

Lijsttrekker provincie Antwerpen, persmedewerker parlement Groen, Herentals, 31 jaar

Ik heb een droom voor de Kempen. Mijn droom is om van de Kempen een plek te maken waar je overal snel en veilig geraakt met fiets, bus, trein of tram.

Een gezonde plek om te leven, sporten en genieten van het leven. Dat is waar Groen samen met jullie aan wil bouwen: dag in, dag uit! Samen steken we de handen uit de mouwen. Omdat we allemaal een betere toekomst willen voor onszelf en voor onze kinderen en kleinkinderen.

Zo wordt de Kempen elke dag een nog mooiere plek om te wonen. Kies voor een menselijkere, eerlijkere en gezondere thuis.

1 DANEELS Tobias
Persmedewerker parlement Groen, Herentals, 31 jaar

2 OUHSSAINE Fatima
Studente politieke wetenschappen, Oud-Turnhout, 19 jaar

3 THIBAU Koen
Onderzoeksmedewerker INBO, Geel, 54 jaar

4 SNAUWAERT Lieve
Gepensioneerde, Herentals, 68 jaar

5 INT PANIS Marnix
Student geschiedenis, Retie, 21 jaar

6 SCHELLEKENS Suzanne
Coördinator Vestigingsbeleid Argenta, Ravels, 57 jaar

7 VAN DER SCHOOT Joris
ICT Manager, Vorselaar, 30 jaar

8 VAN GELDER Tinne
Studente verpleegkunde, Geel, 50 jaar

9 ANNOURI Imade
Vlaams parlementslied, Antwerpen, 34 jaar

Vervolg van p. 1

“De politieke cultuur van Geel is écht aan vernieuwing toe.”

Dirk Kennis is deze zomer niet op reis geweest. Of toch niet zoals gewoonlijk, in het buitenland. Als we hem spreken, is hij net terug van Camping Brug, een merkwaardige tournee van zestien dagen met de mobilhome door de acht Geelse dorpen. “Vermoeiend, maar héél boeiend!”, zegt hij. “Zoals de volle acht maanden dat we op weg zijn met de Brugpartij.”

Sinds wanneer ben jij bij de Brugpartij betrokken? Stond je mee aan de wieg?

Dirk Kennis: “Nee, het vaderschap ligt niet bij mij. Vorig jaar besloten Groen en de sp.a al om samen één lijst in te dienen. De besprekingen over de hoofdlijnen van hun programma en de eerste plaatsen op de lijst waren begin december rond. Maar ondertussen had beweging.net (het vroegere ACW, nvdr.) nagedacht over hoe de Geelse christelijke arbeidersvleugel ook in de toekomst zou kunnen wegen op het lokale beleid. Om te beginnen besloten ze zich niet langer aan de CD&V te binden - geen verrassing voor wie de evolutie van die partij in de periode 2005-2015 heeft gevolgd -, en in november-december vorig jaar besloot het politiek comité van beweging.net in gesprek te gaan met die nieuwe groen-rode coalitie. Ze zijn erg snel tot een akkoord gekomen, onder meer omdat hun standpunten over de belangrijkste lokale thema's erg dicht bij mekaar lagen.”

Was jij op de hoogte van die gesprekken?

Dirk Kennis: “Nee, ik was toen al een hele tijd weg bij het Nieuwsblad van Geel en volgde die dingen niet echt meer op. Dat van Groen en de sp.a had ik in september al van Peter Van Nuland (Groen-voorzitter in Geel, nvdr.) gehoord. In die periode kwam ik Yves Van Hulsel (van beweging.net, nvdr.) ergens te velde tegen. Van hem vernam ik dat een samenwerking met de CD&V lokaal absoluut niet meer vanzelfsprekend was, en dat het niet uitgesloten was dat beweging.net met een eigen partij zou beginnen. Het was dat, of passen voor beweging.net. Ik geloof dat ik hem toen geadviseerd heb om toch nog maar eens met de CD&V te gaan praten. Goed dat hij niet geluisterd heeft! (lacht)”

EEN POTENTIËLE BELEIDSPARTIJ

Sinds wanneer ben jij er dan bij?

Dirk Kennis: “Half januari. Een telefoontje of ik eens naar café den Tour (het vroegere ACW-huis, nvdr.) kon komen om ‘over een kwestie te klappen’. Ik dacht dat ze overwogen om met die groen-rode coalitie te gaan praten en dat ze mij wilden vragen om de temperatuur daar eens te gaan meten, of zoiets. Maar ze waren verdorie al tot een akkoord gekomen. En ze wilden niet met een klassieke kartellijst uitpakken, maar meteen met een nieuwe partij, waarbij ze ook onafhankelijke mensen wilden betrekken. Dat betekende dat alle centrumlinkse krachten in Geel plots in één progressieve partij verenigd waren, en een pad waren ingeslagen dat buiten de lijntjes van de traditionele partijstructuren liep. Ik vond dat héél goed nieuws voor Geel.”

Dat ze jou als lijsttrekker vroegen, vond je naar verluidt minder. Vervrouwde je de zaak niet?

Dirk Kennis: “Toch wel, maar ik was er altijd van uitgegaan dat de politiek voor mij iets was om te volgen, niet om er deel van uit te maken. Bovendien had ik na het debacle dat volgde op de overname van het Nieuwsblad van Geel eindelijk het gevoel dat mijn leven weer rustig verder aan het doberben was. Maar het belang van deze nieuwe partij beseft ik meteen. De laatste maanden zijn veel mensen mij komen zeggen dat ze hier al heel lang op gewacht hadden - ze gebruikten zelfs het woord ‘gehoopt’ -, en dat gold ook voor mij. De Brugpartij is geen partijtje dat één of twee zetels mag ambiëren, maar een potentiële beleidspartij, een écht progressief alternatief voor de N-VA en de CD&V. Het lijsttrekkerschap van zo'n partij aannemen, is een engagement waarvan je niet weet waar het eindigt: je maakt evenveel kans om oppositieleider te worden dan burgemeester. Het enige waar ik zeker van kon zijn, was dat mijn volgende levensjaar ferm overhoop zou worden gezet, en ik wist niet of ik daar wel aan toe was. Dat ik even bedenktijd heb gevraagd, had vooral daar mee te maken. Maar we zijn nu acht maanden verder en ik heb nog geen seconde betreurd dat ik ja heb gezegd.”

De insiders spreken na het ontstaan van de Brugpartij van de spannendste verkiezingen ooit in Geel. Jullie hebben de zaak helemaal opengoooid. En campagnegewijs gaan jullie er flink tegenaan. Camping Brug was een opgemerkt initiatief. De Brugpartij is blijkbaar niet vies van een stunt...

Dirk Kennis: “Waarschijnlijk niet, maar dit was niet als stunt bedoeld, laat staan als een gewiekste manier om de sperperiode om omzeilen, zoals een jonge reporter meende te moeten concluderen. In ons verkiezingsprogramma leggen we veel nadruk op een bredere participatie van de Gelenaars en daarmee samenhangend op een specifiek dorpenbeleid. Met Camping Brug wilden we duidelijk maken dat het ons ernst is. Wij moeten dringend meer belangstelling hebben voor Bel, voor Stelen, voor de Hei en zo meer. Propaganda voeren was niet het opzet van Camping Brug. Als lijsttrekker ben ik ook kandidaat-burgemeester, maar hoe goed ik Geel ook ken, over het leven in de dorpen heb ik nog veel te leren. Het was dus een kwestie van logica dat we ons in elk dorp eens degelijk zouden ingraven. De tijd dat ‘iemand van 't stad’ die dorpen gaat vertellen wat goed is voor hen, is voorbij. Bij de opmaak van ons dorpenprogramma hebben we trouwens ook relevante mensen uit die dorpen betrokken. Als je goed wil inschatten wat daar momenteel leeft, moet je met veel meer mensen praten. Het was misschien een zot idee om effectief te gaan kamperen, in elk dorp te gaan zwemmen, te hopen dat we bij mensen mochten komen eten en zo, maar het is een goed idee gebleken. Het bevatte zowel ernst als luchtigheid en we hebben nadrukkelijk vermeden om met veel bombarie als politieke missionarissen in de dorpen neer

te strijken. Wie de mensen rond de oren wil slaan met een verkiezingsverhaal van hier tot ginder, jaagt zijn publiek weg. Dat ‘low profile’ van Camping Brug heeft gewerkt.”

De weg naar politiek succes is nochtans niet met een ‘low profile’ gepleveid, zegt men.

Dirk Kennis: “Da's waar. We zijn bescheiden als het moet, maar we willen er ook niet mee overdrijven. (lacht)”

Je staat bekend als iemand die verbaal wel eens voor vuurwerk kan zorgen, maar niet als een tafelspringer. Ook als hoofdredacteur was je na al die jaren weliswaar een Bekende Gelenaar, maar je bleef ook altijd een achtergrondfiguur. Als lijsttrekker speel je nu een andere rol.

Dirk Kennis: “Ik zie toch vooral overeenkomsten. De Brugpartij is ook een project met een uniek karakter, dat paden moet bewandelen die nog door niemand werden begaan. En net zoals we dat met het Nieuwsblad van Geel deden, wil ook onze partij een meerwaarde zijn voor Geel. Bij de gazet moesten we daarvoor onze eigen systemen bedenken en een eigen taal vinden, bij de Brug-

partij moet dat ook: we kunnen voor onze campagne, ons programma en onze organisatie niet terugvallen op middelen en ervaring van vroeger of ‘van hogerhand’. Het moet echt allemaal uit onze koker komen, én het moet ergens over gaan - net zoals bij het Nieuwsblad van Geel destijds. En ook bij de Brugpartij hebben we een ploeg betrokken, kwaliteitsvolle mensen om dat eendrachtig en in een sfeer van prettige samenwerking voor mekaar te krijgen. Het komt mij allemaal heel vertrouwd voor, hoor.”

KANDIDAAT-BURGEMEESTER?

Oké, maar bij de Brugpartij sta jij straks als enige solo op een grote affiche en kandideer je nadrukkelijk naar de job van burgemeester. In het Nieuwsblad van Geel schreef je zelfs geen editoriaal... Is dit een andere Dirk Kennis?

Dirk Kennis: “Nee, het is een andere situatie. Ik heb het monopolie van het Nieuwsblad van Geel nooit willen misbruiken om mijn mening in de markt te zetten. Hoe ik over de gang van zaken in Geel dacht, was trouwens ook zonder editoriaal wel duidelijk, naar het schijnt.

(grijnst) Ik ben daarin niet veranderd, maar op het politieke toneel heeft de Brugpartij geen monopolie, integendeel. Daar is heel wat concurrentie, waaronder twee partijen die veel makkelijker toegang hebben tot de media en de publieke opinie, gewoon omdat ze deel uitmaken van het stadsbestuur. Zij hebben meer middelen om uit te bazuinen hoe goed ze wel zijn. Ik vind ons project véél beter voor Geel, maar als we straks de verkiezingen willen winnen, zal iedereen van de Brugpartij serieus uit zijn pijp moeten komen. Mijn rol daarin is simpel: ik moet de kar trekken, de vlag dragen, de grote trom roeren, het beter weten dan iedereen en er toch mee weggkomen als ik het eens niet weet. Ik probeer dat zo goed mogelijk te doen.”

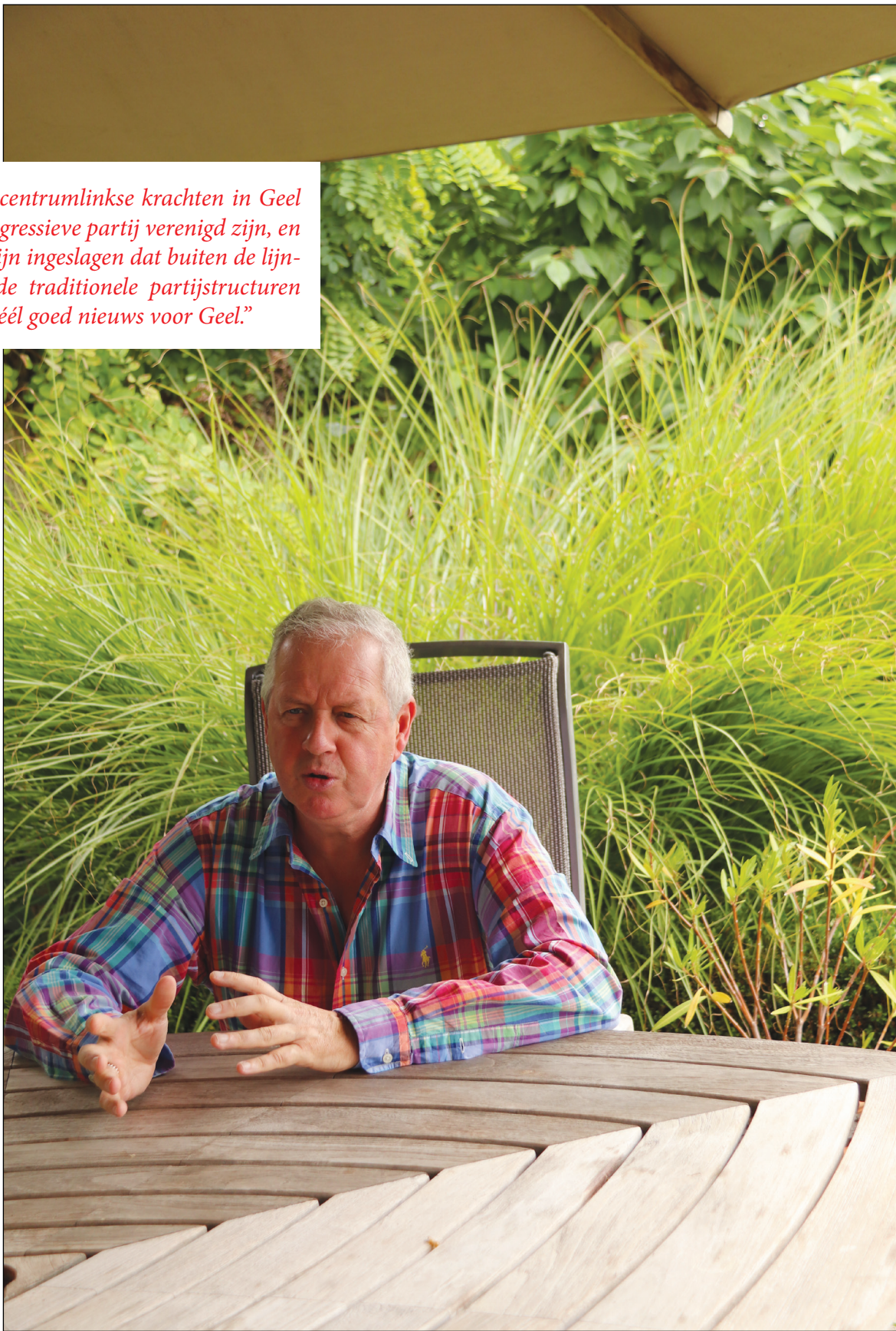
Zie je jezelf als een mogelijke burgemeester voor Geel?

Dirk Kennis (zucht): “Dat is geen vraag voor mijzelf. Het is aan de kiezer om die op 14 oktober te beantwoorden.”

Als ontwijkend antwoord kan dat tellen...

Dirk Kennis: “Maar het is toch zo? Als de Gelenaar nog eens zes jaar

[Vervolg hiernaast](#) →

“De ‘kracht van verandering’ heeft de terugval van de jaren 2007-2012 niet kunnen keren. De eerste helft van deze legislatuur heb ik nog vanop de eerste rij meegemaakt: zo'n knoeiboel had ik de voorbije dertig jaar nooit gezien.”

← Vervolg van hiernaast

met Vera Celis verder wil, dan zal hij voor de N-VA stemmen. Als hij verandering wil, heeft hij twee opties: terugkeren naar de CD&V met Ben Van Looveren, of de Brugpartij een kans geven met mij op kop. Ik ben een ander type dan Vera of Ben, ik heb een andere kijk op vele dingen, mijn stijl is anders en ik leg andere klemtonen. Maar ben ik beter dan hen? De kiezers oordelen daar straks over. Wat ik zelf van mijn kwaliteiten vind, is dus totaal niet relevant.”

Wat heb je als waarnemer van 35 jaar Geelse politieke geschiedenis geleerd?

Dirk Kennis (denkt na): “Een les die ook nuttig kan zijn voor de huidige meerderheid: dat de macht iets is waar je je niet te lang aan mag vastklampen, alhoewel dit zeer verleidelijk is.”

Kun je dat wat concreter maken?

Dirk Kennis:“Voorbeelden genoeg. Van Frans Peeters, toch een van de betere politici die deze stad na de oorlog heeft gehad, kun je niet zeggen dat hij in schoonheid afscheid heeft genomen, hé. En Geel heeft dat de voorbije zes, misschien wel twaalf jaar gevoeld.”

Povere burgemeester, die Peeters?

Dirk Kennis: “Absoluut niet. Hugo Van Rompaey had de ‘panache’ die Geel eind de jaren zestig tot midden de jaren zeventig nodig had om een moderne gemeente te worden, onder Maria Dams heeft Geel in de jaren tachtig en negentig serieuze stappen vooruit gezet, en Frans Peeters drukte zijn stempel op de twee decennia rond de eeuwwisseling. Over de manier waarop hij zijn schepencollege domineerde, spreek ik me niet uit, maar zijn tweede legislatuur behoorde volgens mij op beleidsvlak tot de betere die Geel de voorbije halve eeuw heeft gekend. Maar in de derde liep het mis: zelfoverschatting, een air van arrogantie, scheuren in het team, mislukte stokwissels... Een legislatuur teveel, kortom. De gevolgen waren niet min: zijn partij kreeg een mot rond de oren die je met de Slag om Ten Aard kunt vergelijken en de andere partijen bestonden bijna niet meer. Vera Celis werd geheel tot haar eigen verrassing burgemeester en de CD&V wou niet naar de oppositie. Ze sleepte dan maar zoveel mogelijk uit de brand – ook grotendeels dankzij de handigheid van Frans Peeters, trouwens - maar vandaag zien we dat ‘de kracht van verandering’ de terugval van de jaren 2007-2012 niet heeft kunnen keren. De eerste helft van de legislatuur heb ik nog vanop de eerste rij meegemaakt. De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik zo’n knoeiboel in de voorbije dertig jaar nooit had gezien.”

Hoe evalueer je zes jaar burgemeesterschap van Vera Celis?

Dirk Kennis: “Ook dat oordeel laat ik liever aan de kiezer over.”

Je bent er zelf toch ook één?

Dirk Kennis: “Nu je het zegt, ja. (lacht) Ik heb zes jaar geleden niet voor Vera gestemd, en zal dat dit jaar ook niemand aanraden. Of ze het goed heeft gedaan, hangt af van wat je van een burgemeester verwacht. Ik persoonlijk verwacht dat een burgemeester begeistert, ideeën en voorstellen bundelt tot een visie, in het schepencollege de lijnen uitzet, coacht, verbindt en leiding geeft. Die rol heb ik Vera niet of nauwelijks zien spelen. Ik heb de indruk dat ze in haar partij een belangrijkere rol speelt dan in het schepencollege. Dat houdt volgens mij verband met het feit dat ze cumuleert met een parlementair mandaat – ik blijf vinden dat dit niet kan voor een Geelse burgemeester. Al zal ook de samenstelling van het college een rol hebben gespeeld. Dat geeft niet bepaald de indruk echt een ploeg te willen vormen. En drie schepenen die het afstappen op evenveel jaar... Da’s een duivenkot, hé.”

De N-VA/CD&V-coalitie heeft niet gewerkt?

Dirk Kennis: “Dat het niet ‘marcheerde’ is het minste wat je kunt zeggen. Ik kan me ook niet voorstellen dat die twee partijen hun samenwerking zelf als een succes aanzien. Naar buitenuit zeggen ze van wel, maar als je met mensen uit hun kernen praat, hoor je dingen waar

je oren van gaan tuiten. De laatste twee jaar leven ze samen zonder bloedvergieten, maar een beleidsploeg die naam waardig is dit stadsbestuur nooit geweest. Het is een tweelobbig orgaan dat na jaren van twist de boel onder mekaar verkaveld heeft en het motto ‘ieder voor zich en God voor ons allen’ huldigt. Maar we hadden niet afgesproken om hier het proces van de huidige meerderheid te maken - ook dat komt op 14 oktober de kiezer toe. Laat ons concluderen dat het hoog tijd is voor een trendbreuk, die de politieke barometer in Geel na twaalf jaar weer doet stijgen. De politieke cultuur van Geel is écht aan vernieuwing toe.”

DIE OORVERDOVEND RAASKALLENDE MINDERHEID

Is Geel ook toe aan de Brugpartij?

Dirk Kennis: “Als ik daar niet van overtuigd was, zat ik hier nu niet. Nu de progressieve krachten in Geel mekaar gevonden hebben in één nieuwe, lokale partij met een strikt Geels programma, heeft de kiezer in elk geval een alternatief met het potentieel van een beleidspartij. Ik zie niet in welke andere partij vandaag écht voor een nieuwe wind kan zorgen.”

Maar waarin zit dat alternatieve? Wat is het verschil tussen het beleid dat de Brugpartij voor ogen heeft en het beleid dat we nu kennen?

Dirk Kennis:“Het begint bij een totaal andere relatie tussen het beleid en de Gelenaars. Een andere manier van omgaan met mekaar, zeg maar: opener, met meer respect en minder controlevoetbal. De huidige meerderheid speelt vanuit een defensieve opstelling en met toegeknepen billen. Zoals de Fransen op het WK (lacht). Wij willen spelen zoals de Belgen: vrank en open, met inspiratie en overtuiging. Je krijgt dan wel eens een goal binnen die je liever niet slikt, maar je brengt wél het betere voetbal.”

Er zijn nochtans ook burgers die uitblinken in ‘afbraakvoetbal’...

Dirk Kennis: “Zeker. De burger is mondiger geworden, zegt men. Sommige burgers, meestal niet de slimste, zijn zelfs gewoon onbeschoft geworden. Ze waren dat waarschijnlijk voordien ook al, maar de sociale media geven hen nu de kans zich eens goed te laten gaan. De angst voor die oorverdovend raaskallende minderheid is een probleem voor iedereen in de politiek. Ze weerhoudt er vele waardevolle mensen van de stap naar de politiek te zetten. Ze heeft er ook voor gezorgd dat ons stadsbestuur mondigheid in het algemeen als een probleem is gaan ervaren. Op het stadhuis gaat men er al op voorhand van uit dat je alleen maar problemen krijgt als je de mensen laat meedenken. De relatie tussen de burger en de politiek is dus ook aan de andere kant verziekt. Als je met Geelse mandatarissen praat, krijg je de indruk dat ze de burger vaak een ondankbare zagevent vinden. De burger denkt alleen aan zijn eigen achtertuin en reageert altijd emotioneel, hoor je dan. Die attitude van de meerderheid is volgens mij de voornaamste reden dat ons stadsbestuur er nooit toe gekomen is die burger daadwerkelijk te betrekken bij beslissingen die hem aanbelangen.”

En klopt dat beeld dan niet?

Dirk Kennis: “Het klopt gedeeltelijk, maar dat is niet erg. Ik zou zelfs voor wat meer emotie in de politiek durven pleiten. Emotie die meer met het hart dan met de onderbuik te maken heeft, dan wel. Een emotionele reactie is een bewijs van betrokkenheid, en die is onmisbaar als je met iemand in zee wil gaan, voor eender wat. Die betrokkenheid kan je beste wapen worden, op voorwaarde dat je ze in een zo groot mogelijke eensgezindheid kunt omzetten. Ik geloof er rotsvast in dat je met de burger een op gezond verstand gebaseerde dialoog kunt aangaan, als je jezelf consequent profileert als verdediger van het algemeen belang. Dat valt trouwens perfect te combineren met aandacht en begrip voor eender welk particulier belang.”

Maar je zal uiteindelijk keuzes moeten maken waarmee niet iedereen gediend is.

Dirk Kennis:“Je kunt niet iedereen een plezier doen, dat is algemeen bekend. Toch geeft

die dialoog je de kans om je keuzes tegenover iedereen goed te verantwoorden. Nu worden er óók keuzes gemaakt, maar de verantwoording daarvan ontbreekt – in de gemeenteraad worden feiten zelfs zonder blikken of blozen omgedraaid. Astor is daar een mooi voorbeeld van, het kerkenplan eigenlijk ook. Achteraf probeert men de meubelen te redden door de ene en de andere wat tegemoet te komen, maar toch is uiteindelijk niemand content. ‘U zaagt, wij paaïen’, noemt Thibaut Renson van de UGent het beleid dat daar het gevolg van is. Dat vat de gang van zaken in Geel verdacht goed samen.”

HET BOEKAREST-SYNDROOM

Wat gaat de Brugpartij daar aan doen?

Dirk Kennis: “Over belangrijke dossiers die Geel, een dorp of een buurt aanbelangen, gaan we wél vanaf het begin communiceren. Wij gaan geen plannen maken in de ivoren toren van de Werft. We gaan de mensen wél raadplegen en we zullen het aandurven om een aantal kwesties open te laten voor overleg. Dat wordt geen gemakkelijk proces, zeker niet omdat we hier in Geel op dat vlak eigenlijk van nul moeten beginnen, maar het is het streven waaraan de Brugpartij haar naam ontleent. Wij willen beleid voeren in coproductie met de Gelenaar. Pas op: wij zijn geen jukebox-partij die de burger zijn beleid wil laten samenstellen als hij maar voor ons stemt - dát is iets totaal anders. We weten wat we willen, voor welke waarden en principes we gaan en welk soort Geel we voor ogen hebben. Maar binnen dat kader is de Gelenaar voor ons een meedenkende én een meewerkende partner. Er zit heel wat expertise bij de burger, hoor. Als we die kunnen aanboren, krijgen we sowieso een beter beleid. En als daar een vleugje emotie aan vastzit, *so what?*”

Eigenlijk zeg je nu dat politieke vernieuwing in feite een kwestie is van een andere basishouding jegens de mensen.

Dirk Kennis:“Die vernieuwing begint bij een andere houding, absoluut. *It ain’t what you do, it’s the way that you do it* heb ik altijd een leuk liedje gevonden. In de politiek begint alles bij principes en attitudes - dat is hóe je het doet. Uiteindelijk volgen daar concrete beleidskeuzes uit - dat is wát je doet. Het politiek milieu in Geel heeft op een aantal essentiële vlakken eerst een nieuwe mentaliteit nodig. Dat is de roeping van de Brugpartij.”

En hoe gaat de Gelenaar dat merken?

Dirk Kennis: “Ons programma staat vol concrete voorstellen, waar we – als we die Gelenaar achter ons krijgen – voor willen vechten. Ons participatie- en dorpenbeleid zal iedereen gewaar worden, zéker de mensen in de dorpen. Van zodra daar dorpsraden actief worden, zal de relatie met het beleid totaal anders worden. Of liever: er zal eindelijk een échte relatie ontstaan. En dus zal er in die dorpen, samen met

de bewoners, een inhaalbeweging ingezet worden, gefocust op een duurzame leefbaarheid en op de heropbouw of de versteviging van het sociale weefsel. Duurzame leefbaarheid en sociale cohesie zijn sleutelbegrippen voor de komende jaren, ook in het centrum. Dat zal men daar zeker merken aan de mobiliteit. We trekken volop de kaart van de fiets, maar we

verbeteren tegelijk de bereikbaarheid met de wagen. We willen sowieso meer groen in het centrum en we gaan voor een aangenamere stadskern in het algemeen.”

Vandaar jullie voornemen om de kleine Werft, de Havermarkt, totaal anders

in te richten?

Dirk Kennis: “Inderdaad. De laatste huizen van de Torenstraat en de ‘Muizengang’ werden in 1968 afgebroken, zonder dat men toen een nieuwe bestemming voor die zone had. In afwachting heeft men er maar een parking gemaakt, en die ligt daar een halve eeuw later nog. Dat is openbaar domein waarvan de kosten door alle Gelenaars worden betaald, maar waarvan de voordelen naar één groep mensen gaan: zij die een auto hebben en die – na 18 uur vooral - in hartje centrum willen parkeren. Wij willen de voordelen van die plek met meer mensen delen door er een aangename, rustige, belevingsvolle ruimte maken, waar je – al dan niet op een fatsoenlijk terras – gezellig kunt verpozen. Maar we willen net zo goed de lamentabele stoepen in het centrum aanpakken, het stadshart toegankelijker maken voor mensen met een rolstoel of een rollator, en de verloedering te lijf gaan die ontstaat als een bouwpromotor zijn grote plannen op de lange baan schuift. Je moet eens gaan kijken hoe de hoek van ‘t Zonneke er al jaren bijligt, of – nog dichterbij de Markt – hoe Kogeka zijn terrein aan de Pas achtergelaten heeft: een wilde wei! Probeer daar maar eens een aangename winkelstraat van te maken. Bepaalde hoeken van de Werft, het begin van de Lebonstraat... er zijn teveel lelijke vlekken in het hart van ons centrum. Maar in Geel vinden veel mensen dat normaal, het is toch altijd zo geweest? Ik noem dat het Boekarest-syndroom. De Brugpartij heeft een stad voor ogen waar lelijkheid niet langer normaal gevonden wordt. En al heeft Geel nog een paar mooie tanden, er is veel werk aan ons gebit! Een ferme scheut ‘stadsverfraaiing’ zal ons handelscentrum geen windeieren leggen. Wij gaan daar voor zorgen met oog voor leefbaarheid, duurzaamheid en ecologie, met de neus naar de toekomst, met kennis van zaken en uiteindelijk met meer levenskwaliteit voor iedere Gelenaar.”

Ik hou u niet langer op. Lijsttrekker, ga ertegen! (jlp)

JE DACHT

beweging.net

DENK DAN OP

14 OKTOBER

AAN DE BRUGPARTIJ

debrugpartij.be

Beweging.net maakt in Geel deel uit van De Brugpartij.

HOE GEEL ZIJN EIGEN HOOGBOUWNOTA OMZEILT

Astor, de Geelse zorg(en) toren

Zeggen dat de Geelse zorgtoren van Astor, momenteel in aanbouw op de site tussen het Groenhuis en de Klein-Veldekensstraat, de gemoederen heeft verhit, is een open deur intrappen. De talrijke opkomst van buurtbewoners op de vele gemeenteraadszittingen waarop het project ter sprake kwam, toont aan dat die mensen zich ernstig zorgen maken. Niet alleen om hun eigendom - zal er veel inkijk in mijn tuin zijn, ligt die straks in de schaduw? -, maar ook over de mobiliteit. Wij focussen ons nu echter op een andere vraag: hoe is die futuristische zorgtoren daar pal in het centrum terechtgekomen? Had Geel geen nota die de voorwaarden voor hoogbouw vastlegde, en die bedoeld was om zulke ondoordacht ingeplande projecten te vermijden? Ja, maar...

In 2010 werd de Geelse visie op hoger bouwen in de gemeenteraadscommissies van het stadsbestuur besproken. Na Antwerpen, dat al in 2007 zo'n hoogbouwnota op de agenda plaatste, was dit een primeur voor een landelijke stad als Geel. Op het eerste gezicht kon je het best een interessant initiatief noemen. Geel is namelijk 'gezegend' met een ruimtelijke kwaal die lintbebouwing heet, en in die optiek was het nuttig dat er goed werd nagedacht over een degelijk ruimtelijk beleid. Hoe willen we dat Geel zich in de komende jaren verder ontwikkelt? Welke groene ruimtes moeten we behouden? Waar kan oudere bebouwing plaats maken voor grotere projecten en vooral: waar zijn grote en eventueel ook hogere projecten opportuun? In dat denkproces schuwde men de grote woorden niet. Termen als "Duurzame stad", "Stad in transformatie" en "Poort tot de Kempen" swingden door de dossiers die door onze ambtenarij (en de onvermijdelijke studie bureau's) werden afgescheiden.

IN DE BAN VAN DE RING

Bij het doornemen van het dossier in verband met hoogbouw valt het meteen op: er wordt sterk gefocust op de ruimte naast de Ring. Daar kwamen zich al heel wat grote projecten (o.a. Thomas More, de IOK) vestigen. Ze zijn er in de eerste plaats goed bereikbaar - niet onbelangrijk in het huidige Geel - maar ze zijn vooral erg zichtbaar voor iedereen die van buiten Geel komt. En daarmee komen we bij een niet vanzelfsprekende doelstelling van de denkoefening rond hoogbouw: het vorm geven van de toekomstige 'skyline' van Geel. Daarbij werd uiteraard ook gedacht aan het verdichten (en dus versterken) van het stedelijk gebied, met een groter draagvlak voor voorzieningen en ontmoetingen. De beschikbare ruimte moet intensiever worden gebruikt, zodat er meer open ruimte kan worden gevrijwaard, lezen we. Dat is niet nieuw. Inzake hoogbouw werd in de eerste plaats gedacht aan gebouwen met een woon- dan wel kantoorfunctie, met eventueel aanvullende (semi-)publieke voorzieningen of diensten. Daarbij werden de site van de IOK en die van Liekens (aan de Geelse kant van de rotonde, naast de Aldi) als voorbeeld naar voren geschoven. Projecten waar de gemiddelde Gelenaar niet echt van wakker heeft gelegen. De IOK-toren staat er al en het Corbie-hotel

zal binnenkort gebouwd worden. Er werden in die gemeenteraadscommissies destijds wel vragen gesteld over de opportuniteit van dergelijke projecten en over de impact op onze mobiliteit, maar die klinken als schriel gepiep als we vandaag naar de reacties op het Astor-project kijken. Want waar de hoogbouwnota vooral focuste op de omgeving van de Ring, dropte men die toren in het midden van het verstedelijkte gebied.

BIZARRE CONCLUSIES

De Astor-toren wordt gebouwd in een buurt waar de voorbije jaren al extra verkeer ontstond door de ontwikkeling van een grote site met appartementsgebouwen naast de spoorweg (Lindenhof). En dat bovenop het al behoorlijk drukke schoolverkeer. Men zou aannemen dat voor een groot project als Astor eerst naar de impact op de mobiliteit wordt gekeken. In de verslagen van de gemeenteraadscommissies valt namelijk te lezen dat hoogbouw enkel kan in "goed ontsloten gebieden". Kunnen het Groenhuis en de Klein-Veldekensstraat - momenteel kleine, doodlopende straten - dat extra verkeer aan? Kan de bredere omgeving die verkeersstromen dragen? De discussies omtrent de mobiliteitsstudie voor het Astor-project tonen op zijn minst aan dat zo'n studie tot bizarre conclusies kan leiden. Zo lezen we dat er in de Technische-Schoolstraat - toch een van de belangrijkste aanrijroutes voor Geelse scholieren - verhoudingsgewijs amper fietsers te vinden zouden zijn. Dat staat haaks op de realiteit. Terwijl het volgens de hoogbouwnota de bedoeling was dat de publieke voorzieningen 'aanvullend' zouden zijn, gaat het in het geval van Astor om een zorgtoren, wat echt wel een bijkomende, nieuwe functie is, die helemaal niet aansluit bij elementen die al in de buurt aanwezig zijn. En dan is er nog de vraag of het per se een toren moet zijn. De aanvullende overwegingen bij de hoogbouwnota bevatten een kaart ("Hoger Bouwen"). Daarop is te zien dat het binnengebied waar Astor nu aan het bouwen is, aanzien wordt als een zone waarop hoger bouwen 'eventueel mogelijk' zou zijn. Maar wat is hoger bouwen? In de hoogbouwnota spreekt men van 1,5 of 2 maal de gemiddelde bouwhoogte. Dat zou neerkomen op een gebouw van vijf à zes verdiepingen, wat minder dan de helft is van het oorspron-

De Astortoren werd oorspronkelijk met 14 verdiepingen (51 m) ontworpen. Meer dan het dubbele van wat de hoogbouwnota onder hoogbouw verstaat. Op dit moment is er van 11 verdiepingen (41 m) sprake.

kelijke dossier dat Astor indiende. Wie beweert dat dit project conform de Geelse hoogbouwnota is, interpreteert de feiten wel erg rekbaar.

EEN DISCUTABEL ZORGMODEL

De positieve effecten van hoogbouw zouden zich enerzijds situeren in socio-economische factoren en anderzijds in argumenten die verband houden met de omgeving. Een hoogbouwproject moet - volgens de Geelse hoogbouwnota - economisch relevant en haalbaar zijn. Het project moet 'maatschappelijk gedragen' zijn en beantwoorden aan de behoeften van de eindgebruikers. Het Astor-project voldoet niet aan die voorwaarden. Experts zien tot dusver in Geel geen nood aan extra zorgcapaciteit in de vorm van een toren. Dat staat dan nog los van de vraag of de Geelse senioren bereid zijn zich in een kleine wolkenkrabber te vestigen. Alles wijst erop dat de ideale zorgvorm voor de toekomst bestaat uit kleinschalige woonvormen, dicht bij de buurt of het dorp waar oude mensen heel hun leven hebben gewoond. Dát zijn de projecten waar Geel nood aan heeft, en waar zeker een draagvlak voor te vinden is. Een draagvlak heeft de Astor-toren nooit gehad, integendeel: de buurt werd en wordt er - ook door de belabberde en totaal ongeloofwaardige aanpak van het stadsbestuur - danig door verstoord. En dan hebben we het nog niet over 'omgevingsfactoren', zoals de meerwaarde voor het landschap en de aangepaste ontsluitingsmogelijkheden. Voorstanders stellen dat een hoge toren noodzakelijk is, omdat er anders te veel schaarse ruimte aangesneden.

Impliciet blijkt men dus wel oog te hebben voor het algemeen belang, maar naar de vele grieven van de brede buurt heeft men nooit geluisterd. De vraag is dan ook waar een beleid inzake ruimtelijke ordening

naar moet streven: naar een zo groot mogelijke open ruimte, of naar een leefbare stad voor alle Gelenaars? Die keuze zou toch niet al te moeilijk mogen zijn. (jh)

AST... WIE ZEI U?

In de vzw Astor zitten drie partners: de Kempense families Van Gorp, eigenaar van de groep Ravago, en Vanlommel bekend van het gelijknamige kalverbedrijf, samen met het Antwerpse architectenbureau Osar. Osar was in Geel al actief op de site van het OPZ en bouwde voor de familie Vanlommel ook al een woonzorgcentrum in Balen. Oorspronkelijk was er sprake van een investering van 25 miljoen euro in een torengedebouw van 14 verdiepingen, met 172 woongelegenheden voor ouderen, waaronder 124 individuele (zorg) flats. Daarnaast komen er nog zes groepswoningen voor acht mensen. Op het gelijkvloers komen zowel een dagopvangcentrum en een dienstencentrum als een brasserie. Die cijfers zijn inmiddels wat achterhaald, omdat de hoogte van het torengedebouw van 14 naar 11 verdiepingen werd teruggebracht, maar een kleinschalig project kun je dit niet noemen. Voor de familie Van Gorp is de nv Plastische betrokken partij. Aрендonaar Raf Van Gorp overleed in 1993, nu zijn het zijn dochter Gunhilde en haar man Theo Roussis die de zaken runnen. Plastische is ook de vennootschap waarmee de familie (voor 185 miljoen euro,

of om en bij 1 procent) participeert in de groep KBC. Rijk en succesvol dus, maar niet helemaal onbesproken. Theo Roussis kwam in opspraak toen hij in november 2012 plots 200.000 aandelen van de KBC Groep verkocht, na een raad van bestuur waar o.a. een kapitaalverhoging ter sprake was gekomen, die later ook effectief zou worden doorgevoerd. Handel met voorkennis, vond de financiële toezichthouder FSMA. Roussis kon een veroordeling afkopen middels een minnelijke schikking. Hij moest samen met zijn vennootschap 600.000 euro ophoesten, wat een record was voor een individuele sanctie in ons land. Het Astorproject werd door Vlaams minister van Welzijn Jo Vandeurzen (CD&V) geselecteerd als een van de vijf proefprojecten rond innovatieve zorg, die tijdelijk op overheidssteun konden rekenen. Griet Smaers (CD&V), federaal parlementslid en OCMW-voorzitter, drukte het project mee door omdat Geel op die manier aan 90 extra erkende rusthuisbedden kwam. Van het OPZ en het MPI-Oosterlo, die mee aan de basis van het project lagen, blijft ondertussen enkel het MPI over. (dk)

ASTOR: HET VERHAAL

WAT ZOU MEN IN GEEL MET ‘PARTICIPATIE’ BEDOELEN?

Het begon in 2013 als een positief verhaal over de duurzame ontwikkeling van het binnengebied tussen de Klein-Veldekenstraat en het Groenhuis, maar het draaide uit op een chaotische cocktail van gebrekkig overleg, discussies in dovemansoren, roerige infomomenten en verbeterde procedureslagen. Het verhaal van Astor werd op die manier dé voedingsbodem par excellence voor discussies over hoogbouw, burgerparticipatie, ruimtelijk beleid en de vermeende nood aan een extra (privaat) woonzorgcentrum in Geel. Wij blikten erop terug met buurtbewoner, actievoerder en dossierkenner Herman Lambrechts.

“Het was februari 2013 toen de eerste berichten over de ontwikkeling van het woonuitbreidingsgebied in Holven de kop op staken,” herinnert Herman zich. “Op dat moment ging het slechts om geruchten, er was nog geen sprake van concrete plannen. Vanzelfsprekend zorgde dit voor gezonde nieuwsgierigheid bij de mensen uit de buurt. Zij wisten wel dat ‘hunnen hof’ vroeg of laat verder ontwikkeld zou worden, en ze konden daar ook mee leven.” Niet lang daarna werd via berichten in de pers en later ook op de website van de ontwikkelaar, duidelijk dat het om een woonzorgproject zou gaan. In februari 2015 mochten drie buurtbewoners al eens op de koffie bij Astor-architect Michiel Verhaeghe, die toen een eerste ontwerp van het project voorstelde. Dat was iets heel anders dan wat er nu gebouwd zal worden.

DE AAP & DE MOUW

Herman Lambrechts: “Dat eerste ontwerp toonde een grondplan met vier gebouwen van vier verdiepingen, zoals een vierkantshoeve verspreid over het gebied dat ook nu door het project wordt ingenomen. Dat was een plan waartegen eigenlijk weinig bezwaren rezen. In de nasleep van die vergadering was er nog beperkt contact met het stadsbestuur, waaruit eigenlijk geen bijkomende nieuwe info kwam. Tot we in september 2015 uitgenodigd werden op een groots opgevatte infovergadering in de Waai...” Toen kwam de aap uit de mouw. Compleet ‘out of the blue’ voor de buurtbewoners werd hen daar een plan voorgeschoteld dat nog de helft van het oorspronkelijke terrein besloeg, met één toren van 14 verdiepingen hoog. Toen bleek dat dit plan al principieel goedgekeurd was door het stadsbestuur en er meteen een openbaar onderzoek opgestart zou worden, was het hek van de dam. Nadien bleek dat het eerste plan was afgekeurd door de kwaliteitskamer, die pleitte voor minder ruimtegebruik in combinatie met hoogbouw. Dat hierover nooit overleg geweest is met de buurt, is op zijn minst opmerkelijk te noemen voor een stadsbestuur dat pretendeert hoog in te zetten op participatie bij projecten met een hoge impact. Vooral dát wekte veel onbegrip in de buurt. **Herman Lambrechts:** “Tijdens het openbaar onderzoek dat begin 2016 liep, verzamelden we dan ook meer dan 2000 bezwaarschriften. Die waren inhoudelijk zeer divers. Ze gingen zowel over de mobiliteitsimpact in de twee doodlopende straatjes die

als toegangsweg zouden dienen, als over de veiligheid van de bewoners in een gebouw van 14 verdiepingen – die brandende toren in Londen bleef ook in Geel niet onopgemerkt – en over de kostprijs en de kwaliteit van de zorg in privé-rusthuizen. Bovendien – en dat is eigenlijk écht straf – werd tijdens het openbaar onderzoek de originele mobiliteitsstudie vervangen door een nieuwe, wat wettelijk niet kan.” Op basis van die misstap en de andere terechte bezwaren trok Astor zijn bouwvraag in.

4000 BEZWAREN? GEEN BEZWAAR!

“We gingen er toen van uit dat de stad en de ontwikkelaar opnieuw met ons aan tafel zouden zitten”, zegt Herman, “maar we kwamen bedrogen uit. In september 2016 werd er koudweg een nieuw plan voorgelegd. Tussen het intrekken van de eerste aanvraag en de voorstelling van het nieuwe plan, waren er twee infomomenten: een met alle betrokken actoren en een ‘gesprek’ tussen ons en het schepencollege. We mochten toen tien vragen stellen, waarop we geen antwoord kregen.” Toch beweerde de vzw Astor dat in het nieuwe plan rekening werd gehouden met de bezwaren. De toren zakte van 14 naar 11 verdiepingen, er zat een nieuwe mobiliteitsstudie (de derde dus) in het dossier, het ging opnieuw over het volledige oorspronkelijke gebied en het project van het MPI werd in het plan geïntegreerd. De maand daarop volgde een nieuw openbaar onderzoek, en toen bleek dat de buurt niet onder de indruk was van deze ‘tegemoetkomingen’. Het stuitend gebrek aan overleg en respect voor hun mening resulteerde nu in een 4000-tal bezwaarschriften. De inhoud (mobiliteitsimpact, waterhuishouding, het afschaffen van een buurtweg en inkijk) bleven grotendeels dezelfde, maar het stadsbestuur zag er geen graten in en legde die bezwaren naast zich neer. In december 2016 kreeg Astor zijn vergunning. **Herman Lambrechts:** “We waren zwaar aangeslagen en teleurgesteld. Was het niet door het negeren van die duizenden bezwaren, dan wel door het zo goed als complete gebrek aan overleg met ons. We zagen geen andere optie meer dan een beroep in te dienen bij de provincie. Als gevolg daarvan gaf de bestendige deputatie in maart 2017 de opdracht om een nieuw openbaar onderzoek te houden. De voornaamste reden was het feit dat er zonder boe of bah een buurtweg zou verdwijnen. De pro-

Herman Lambrechts: “Welk stadsbestuur kan op geloofwaardigheid aanspraak maken wanneer het enerzijds zwaar vrachtvervoer toelaat langs een route waar dagelijks honderden scholieren passeren, terwijl het anderzijds verkondigt hoog in te zetten op veiligheid voor de zwakke weggebruiker?”

vincie wou dat die behouden bleef. Maar na dat onderzoek en de aanpassing van de plannen bevestigde de deputatie in juni 2017 uiteindelijk de vergunning.”

IS DE WERFWEG WEG?

De vzw Astor kon dus starten met de werken aan het inmiddels fel gecontesteerde project. Maar nog was de commotie niet van de baan. De vergunningsvoorwaarden vermeldde immers o.a. dat de werf ontsloten moest worden via een vergunde werfweg. Het Groenhuis werd uitdrukkelijk uitgesloten als aanrijmogelijkheid, terwijl de Klein-Veldekenstraat voor niemand een verantwoorde optie leek omwille van de veiligheid van de vele (schoolgaande) fietsers in de Technische-Schoolstraat en omgeving. Die stelling werd in de gemeenteraad

duidelijk onderschreven door burgemeester Vera Celis. De enige optie was daardoor dat de ontwikkelaar een tijdelijke werfweg via de Groenstraat zou aanleggen. De verbazing was echter groot toen eind vorig jaar de eerste vrachtwagens opdoken in de Klein-Veldenkensstraat. **Herman Lambrechts:** “Bij het stadsbestuur wist men blijkbaar van niets en toonde men zich totaal verrast. Maar men zou met de ontwikkelaar gaan spreken. Er werden toen voorwaarden opgelegd om ’s morgens en ’s avonds, net voor en na schooltijd, niet met zwaar verkeer langs de drukke fietsroutes te passeren. Toch zagen we elke dag vrachtwagens in de straten staan wachten tot ze mochten aanrijden. Die straten zijn smal, de schoolgaande jeugd moest er zich slalomend een weg door banen. Van een vergunde werfweg was helemaal geen sprake!”

Voor Herman is dit het gevoeligste punt in het hele verhaal. “Welk stadsbestuur kan op geloofwaardigheid aanspraak maken wanneer het enerzijds zwaar vrachtvervoer toelaat langs een route waar dagelijks honderden scholieren passeren, terwijl het anderzijds verkondigt hoog in te zetten op veiligheid voor de zwakke weggebruiker?” vraagt hij zich hardop af. “Wij voelden ons in elk geval opnieuw zwaar gepakt.” Uiteindelijk vond Astor begin dit jaar een akkoord met de eigenaars van de gronden tussen de Groenstraat en de projectsite. Daardoor werd er alsnog een werfweg aangelegd, en die wordt momenteel gebruikt als ontsluitingsweg voor de werf. De vzw Astor is aan het bouwen. (kvr)

KRISTOF VAN REUSEL: “OVERLEG IS CRUCIAAL IN DIT SOORT DOSSIERS”

“Dit hele verhaal maakt nogmaals duidelijk dat participatie en intensief overleg niet alleen noodzakelijk, maar zelfs cruciaal zijn voor een project met een dergelijke impact op de buurt”, zegt Kristof Van Reusel, die het Astor-dossier als gemeenteraadslid nauw heeft opgevolgd. “Infomomenten zijn geen inspraakmomenten, maar het huidige stadsbestuur verwacht die twee nog altijd. Eigenlijk is het tot nu toe in Geel altijd hetzelfde verhaal. Op de Werf bedenkt men een plan – of een projectontwikkelaar doet dat, en men laat zich van de kwaliteiten ervan overtuigen -, men is het daar onderling over eens en dan gaat men uitleggen aan de buurt waarom die dat plan ook geweldig moet vinden. De buurtbewoners mogen hun gedacht zeggen, ze mogen dat zelfs op papier zetten, maar daar blijft het bij: er wordt geen rekening mee gehouden. 4000 bezwaarschriften?

Schuiven we met de glimlach van tafel! Op de gemeenteraad bevestigen dat er alleen mag begonnen worden als er een vergunde werfweg wordt aangelegd? Een maand later hebben we dat nooit gezegd!” De Brugpartij wil dat mechanisme doorbreken door de buurtbewoners vanaf het begin te betrekken bij elk dossier met enige impact dat hen aanbelangt. **Kristof Van Reusel:** “Inspraak goed organiseren, is niet makkelijk. Het is bijvoorbeeld niet de bedoeling dat je in plaats van 10 bezwaren tegen een dossier, plots 100 bezwaren gaat krijgen. In elk dossier moeten keuzes gemaakt worden, maar als je die goed argumenteert en de mensen vinden hun eigen bekommernissen er daadwerkelijk in terug, dan krijg je een beter én een beter gedragen beleid. In vele gemeenten heeft men dat al langer begrepen, maar in Geel moet dat proces eigenlijk nog

“Daadwerkelijke inspraak staat in Geel nog aan het begin.”

beginnen. Voor de Brugpartij is dat een prioriteit, en we hopen dat ook andere partijen ondertussen zo ver zijn.” (dk)

DIT ZIJN ONZE BR ZE GAAN VOOR EEN WARMER, DUURZAM

1

DIRK KENNIS 58
Journalist
Gewezen hoofdredacteur NvG

2

TINNE VAN GELDER 50
Gemeenteraadslid
Verpleegkundige in opleiding
Grafisch vormgever

3

NOËL DEVOS 55
Gemeenteraadslid
Loketbediende De Voorzorg

4

GREET BAKELANTS 55
Gemeenteraadslid
Diensthoofd fin. Welzijnszorg Kempen

5

KRISTOF VAN REUSEL 37
Gemeenteraadslid
Logistics specialist

6

MARC VAN RYNE 55
Ex-landsverdediging

7

LIEN VANDEPERRE 30
Leerkracht deeltijds onderwijs

8

CIS STERCKX 59
Ambtenaar stad Geel

VOOR EEN
ANDERE AANPAK
HEEFT GEEL
ANDERE MENSEN
NODIG

NIEUWE MENSEN
VOOR EEN
NIEUWE WIND

MENSEN MET
EEN SOCIALE
REFLEX EN
ECOLOGISCHE VISIE

MENSEN DIE
HUN DORP OF WIJK
BELANGRIJK
VINDEN

MENSEN DIE
LUISTEREN EN OOK
MET Ú WILLEN
SAMENWERKEN

DEZE
MENSEN
KUNNEN DAT

9

KIM VOLDERS 33
Doctor in de wiskunde

10

ELHASBIA ZAYOU 31
Gemeenteraadslid
Diensthoofd studentenvoorzieningen
Thomas More

11

MAARTEN VERHEYDEN 38
Projectleider Kringwinkels

12

MARC SCHELLES 55
Technical development engineer

13

NANETTE HUYSMANS 44
Architecte

14

LIEN DE WULF 34
Procesanalist
Leerkracht CVO

15

GUIDO VERHAERT 54
Data-analist

16

ELS JACOBS 30
Leerkracht

17

STEF OLTFREITER 25
Accountant/Fiscalist

UGGENBOUWERS ER, SOCIALER EN SAMENHORIGER GEEL

18 KOEN THIBAU 54
Gemeenteraadslid
Onderzoeksmedewerker

19 NEENA SALAETS 38
KWB-afdelingsondersteuner

20 JEF HOREMANS 28
Jurist/Fiscalist

21 HILDE BELLENS 63
Gepensioneerde

22 WENDY DENS 43
Leerkracht

23 DAVY BAELUS 43
Arbeider
Vakbondsafgevaardigde

24 JOKE SANNEN 37
Revalidatie kinderen & jongeren

25 TESSA DRESSELAERS 32
Sectorverantwoordelijke thuiszorg

26 KRIS LIEVENS 32
Service desk engineer

27 JO DOM 61
Maatschappelijk assistente
Sociaal Huis Geel

28 BERNARD OTTE 63
Oud-bedrijfsleider

29 ELS VANUYTVEN 45
Bediende
KVG-voorzitter

30 ILSE LACHI 45
Groendienst stad Geel

31 PETER VAN NULAND 60
Project manager

32 YVES VAN HULSEL 61
SWT

33 IVO BOLLEN 65
Gepensioneerde

**DE
BRUG
PARTIJ**

De Brugpartij is een nieuwe progressieve partij in Geel.
Het is een partnership tussen de plaatselijke afdelingen van Groen, sp.a en Beweging.net,
dat ook ruimte biedt aan onafhankelijken. Mensen opnieuw met mekaar verbinden, is wat de
partij voor ogen heeft. Vandaar haar naam.

Gaat uw voorkeur uit naar Groen of sp.a of rekent u zich tot de achterban van
beweging.net, dan is een stem voor de Brugpartij de juiste keuze!

Lees ons programma en volg ons op www.debrugpartij.be en

KVG-VOORZITTER ELS VANUYTVEN:

“Zonder hulp raak je niet in een rolstoel door Geel.”

Hoe toegankelijk is ons centrum? In welke mate voldoet Geel aan de norm, die zegt dat iedereen – ziende of blind, gaande of zittende in een rolstoel – zich op eigen kracht door de zg. publieke ruimte moet kunnen bewegen? Wij zetten KVG-voorzitter Els Vanuytven in een rolstoel en deden de praktijktest.

Het Agentschap Wegen en Verkeer heeft het goed voor. Het is de auteur van een lijvig en bijzonder praktijkgericht ‘Vademecum Toegankelijk Publiek Domein’ dat “aan alle ontwerpers, wegbeheerders en uitvoerders richtlijnen biedt om te komen tot een publiek domein dat voor iedereen veilig en comfortabel is, met extra aandacht voor personen met een beperking,” aldus minister Hilde Crevits in de inleiding. “Voldoende vrije doorgangsruijme voor zwakke weggebruikers en rolstoelpatiënten, geen obstakels voor slechtziende personen, efen verhardingen en weinig niveaoverschillen zijn slechts enkele voorbeelden om aan te tonen dat verkeersveiligheid en toegankelijkheid aan elkaar gekoppeld zijn”, vindt de minister. Het is dus niet dat onze Vlaamse overheid het probleem niet kent. Maar kent onze lokale overheid het ook?

BIJLANGE NIET!

De norm is duidelijk: iedereen, hoe gemakkelijk en op hoeveel benen hij of zij zich ook kan voortbewegen, zou zich veilig en zonder hulp in het zg. publiek domein – anders gezegd: onze straten en pleinen - moeten kunnen verplaatsen. Die toegankelijkheid is een kwaliteit met vele facetten, waarvan voor iedereen bruikbare stoepen het meest in het oog springende is. In een ver verleden deed de Geelse Katholieke Vereniging voor Gehandicapten (KVG) al eens een stoepentest voor rolstoelgebruikers in de Geelse centrumstraten. Positief was het resultaat toen niet. In middens van mensen met een beperking heeft men bovendien niet de indruk dat er de voorbije jaren stappen voorwaarts werden gezet. Om te zien of dat klopt, besloten we midden augustus opnieuw een korte praktijktest te doen. KVG-voorzitter Els Vanuytven, ook kandidaat voor de Brugpartij, nam gemotiveerd in de rolstoel plaats. Hamvraag: heeft ze het in haar eentje gered?

Els Vanuytven: “Nee, bijlange niet zelfs. Ik begon de tocht op een logische plek: de parking van de Nieuwstraat. Daar gaat alles vlotjes, tenminste als je op de verhoogde stoepen blijft. Van daar kwam ik in de Nieuwstraat. De stoepen zijn daar overal breed genoeg, maar het grote probleem zijn de oversteekplaatsen. Als je de Nieuwstraat wil oversteken, vind je nergens een hellende stoepwand. Als je van die parking komt, en je wil – bijvoorbeeld - naar het terras van ’t Volkshuis daar recht tegenover, dan heb je al meteen een probleem: je geraakt moeilijk van de stoep af, en je geraakt er aan de overkant nog moeilijker op. Dit probleem stelt zich bij de meeste stoepen in Geel-centrum, en het is best wel lastig. Overal waar een valide voetganger kan oversteken, zou een rolstoelgebruiker hetzelfde moeten kunnen.”

KABIENSTRAAT OF ‘HELLHOLE’?

Verder naar de Doelenstraat, die we op- en afgingen. Daar ondervonden we geen noemenswaardige problemen, al stond er hier en daar wel een fiets of een brommer in de weg. De vereiste minimumruimte van 1,5 m, laat staan de door de AWW aanbevolen 1,8 m, wordt er op vele plaatsen niet gehaald. Dan rolden we de Rozendaal in. Die legden we quasi probleemloos af tot aan het kruispunt van de Fabriekstraat.

Els Vanuytven: “Daar wachtte mij de eerste hindernis. Ik geraakte niet deftig van de stoep, laat staan terug op de stoep aan de overkant.

Els Vanuytven probeert door de Kabiensstraat te rijden, het Geelse ‘hellhole’ voor rolstoelers. Cineast Willy Geentjens maakte een filmpje van haar avontuur, dat u kan bekijken op www.debrugpartij.be.

EEN TOEGANKELIJK CENTRUM? WERK AAN DE WINKEL!

Wat heeft onze korte stoepentest ons geleerd?

Els Vanuytven: “Dat stoepen met een hellende stoepwand héél handig kunnen zijn. Daar is wat mij betreft een mooie taak weggelegd voor de technische dienst van het stadsbestuur. Maar de gewone burger mag ook zijn verantwoordelijkheid nemen en zijn vuilnisbakken, zijn velo, zijn brommer en zo meer netjes aan de kant zetten, zodat iedereen zonder problemen over de stoep kan. In straten als de Kabiensstraat is de reden duidelijk: dat is infrastructuur van vroeger, daar is al jaren niet geïnvesteerd. Maar in de Nieuwstraat of de Fabriekstraat heeft men dat excuus niet. Van zo’n recent ingerichte straten mag men méér verwachten.”

Te hoge stoepwanden ontstaan niet zomaar: die worden bewust aangelegd. Het lijkt alsof men er bij de aanleg van onze straten en stoepen van uit blijft gaan dat zo iets als een rolstoelgebruiker niet bestaat. Het gaat trouwens niet enkel om rolstoelen: ook gebruikers van rolators, kinderwagens

en scootmobielen ondervinden veel hinder van deze obstakels. Wat het AWW in zijn vademecum aanbeveelt, is nochtans duidelijk: hou al rekening met mensen met een beperking als je de plannen begint te tekenen.

Els Vanuytven: “Met de Nieuwstraat, die toch nog niet zo lang geleden werd aangelegd, heeft men de kans gemist om er een voor iedereen toegankelijke winkelstraat van te maken, al zijn de stoepen op zich daar nochtans in orde. Dat kan helaas niet gezegd worden van straten in de marge van het stadshart, met de Kabiensstraat als negatieve uitschieter.”

“Door de te steile of te smalle voetpaden die overgaan in een zachte berm en de veelvuldige obstakels is daar maar één optie: over de straat gaan”, concludeert ook **Nanette Huysmans** van de Brugpartij. “Dat kan natuurlijk de bedoeling niet zijn. Wij zijn er zeker van dat de stad daar een aangename, toegankelijke straat van kan maken en willen dat de volgende legislatuur in overleg met de bewoners ook op het programma zetten. De Kabiensstraat herinrichten als woonerf, bijvoorbeeld, kan een meerwaarde zijn voor de bewoners en voor

Pijnlijk! Enkel met de hulp van mijn co-piloot geraakte ik veilig en wel in de Stationsstraat.” Maar het ergste moest nog komen. Van de Stationsstraat bolden we probleemloos naar de Technische-Schoolstraat, om vervolgens de Kabiensstraat in te draaien.

Els Vanuytven: “De Kabiensstraat mag je gerust het Geelse ‘hellhole’ voor rolstoelgebruikers noemen. Ze begint met een verkorte stoep aan één kant – je moet die wel nemen, want aan de andere kant is er gewoon geen -, die ingenomen bleek door een auto. Niet dat het veel verschil maakte, want achter die auto eindigt de stoep ineens op een stuk braakliggende grond, dat blijkbaar dienst doet als officieuze parking. Oversteken dan maar? Moeilijk, want de stoepwand is hier eens te meer véél te hoog. En aan die overkant is het al niet veel beter, o.a. door hellende stoepen. Halverwege belandde ik met rolwagen en al in het midden van de straat – recht blijven is daar een kunst! In die straat woont blijkbaar iemand met een rolstoel – er is een speciale parking voorzien -, maar hoe die persoon het daar redt, ik zou het niet weten. Je moet verdorie al Max Verstappen herten om een rolstoelrit door de Kabiensstraat tot een goed einde te brengen!”

De moed der wanhoop bracht ons vervolgens in Elsum en de Lebonstraat, waar we terugdraaiden richting Markt.

Els Vanuytven: “Mijn vreugde was van korte duur. De stoepen liggen hier schots en scheef en op bepaalde plaatsen zijn ze zo smal dat er geen doorkomen aan was. De vuilnisbakken die nog altijd op de stoep stonden, heb ik ‘vakkundig’ omver gereden. Oeps! Toen ik eventjes de stoepwand wilde testen, werd ik bijna uit de rolstoel gekatapulteerd, zo hoog is die. Jawadde! Enkele voorbijgangers keken ons met een meewarige blik aan en begonnen medelijden te krijgen... Dat is niet de bedoeling, hé.”

NIET HAALBAAR ZONDER HULP

Els was blij dat ze uiteindelijk zonder kleerscheuren weer in de Nieuwstraat belandde.

Els Vanuytven: “Zonder hulp kun je dat toertje door Geel-centrum niet maken. Ik had gelukkig iemand die mij telkens weer op het rechte pad kon helpen, maar de doorsnee rolstoelgebruiker heeft die niet. Mijn respect voor rolstoelgebruikers was al groot, en is er na deze test niet minder op geworden.” (dk)

Els Vanuytven: “Van recent ingerichte straten als de Nieuwstraat en de Fabriekstraat mag men qua toegankelijkheid méér verwachten.”

Nanette Huysmans: “In de centrumstraten willen we zowel toegankelijke voetpaden als veilige fietsinfrastructuur.”

alle andere gebruikers.”

Ook op de as Lebonstraat-Elsum is het voor rolstoelgebruikers vaak huilen met de pet op. Daarnaast zijn deze straten, die veelvuldig gebruikt worden door schoolgaande jeugd, ook voor fietsers een dagelijkse uitdaging om veilig op hun bestemming te geraken. De herinrichting van Elsum werd door het huidige bestuur naar de volgende legislatuur verschoven, omdat er in de

buurt geen eensgezindheid was over de enkele richting.

Nanette Huysmans: “De Brugpartij wil, vertrekkend van een goed doordacht mobiliteitsplan, in overleg met gebruikers en bewoners stelselmatig de centrumstraten aanpakken. We leggen daarbij de focus op de zwakke weggebruiker. We willen zowel de aanleg van toegankelijke voetpaden als de fietsinfrastructuur onder de loep nemen.” (dk)

Mia Wagemans is netheidsverantwoordelijke

Zwerfvuil is een kwaal van alle tijden. Er zijn altijd mensen geweest die de zin van een vuilbak niet inzien, en zeker die van hun eigen vuilbak niet. Maar in onze tijd is het écht een kwaal. Licht het aan de invoering van Diftar of is het gewoon onze wegwerpmentaliteit? Gelukkig is niet iedereen zo, meer zelfs: er zijn Gelenaars die voor tegengewicht zorgen. Mia Wagemans, bijvoorbeeld. Hoe is zij ertoe gekomen om andermans vuil op te kuisen? Want dat is tenslotte wat ze als ‘netheidsverantwoordelijke’ doet: langs de straten gaan en de viezigheid van anderen opruimen.

Mia Wagemans met de oogst van een paar ‘wandelingen’. Maar ze vond ook al een zetel, een brandkast en een laptop.

Mia Wagemans, naar eigen zeggen ‘een aangespoelde Geelse’, is een van de vele netheidsverantwoordelijken van onze stad. In 2009 verhuisden zij en haar man, Rob Pauwels, naar Geel. Mia werd geboren in Kwaadmechelen. Ze werkte als logopediste in het BUSO te Beringen, en is nu op pensioen. Via Rob, die leraar was aan het St.-Aloysiuscollege, waren er al nauwe banden met Geel. Terwijl hun zoon Ive naar Leuven trok, ging hun dochter Griet in Geel wonen. Ook dat heeft hen er toe aangezet om Limburg uiteindelijk te verlaten en zich in de hoofdstad van de Zuidkempens te vestigen.

TACHTIG ZAKJES HONDENPOEP

Mia Wagemans: “Elke ochtend laat ik onze hond, Lobo, uit. We maken dan een toer en passeren dagelijks het speelpleintje aan de Albert Westerlinckstraat. Verschrikkelijk wat daar allemaal lag! Blikjes, papieren zakdoekjes, glas, condooms... Dat stuitte mij tegen de borst en ik kon het niet laten liggen. Gedurende een jaar of drie heb ik die vuiligheid zonder meer opgeruimd. Hondenpoep is een aparte categorie. Daar word ik boos van. Weet je dat ik ooit eens tachtig poepzakjes in alle kleuren en geuren bijeen geraapt heb? En kom me niet vertellen dat het de honden zijn, die geen manieren hebben hé! Nee, het is het baasje dat ermee gaat

wandelen en dat het vertikt om de poep op te ruimen. Ik heb een keer te maken gehad met een kwade man, die bezig was zijn hond te reinigen met papieren zakdoekjes. Hij gooi-de daarna de vuile doekjes achteloos in de gracht. Ik maakte hem daar attent op, maar hij werd boos op mij: ‘Gij weet het precies altijd beter!’”

HET KRIJGT ALLEMAAL POOTJES!

Op een gegeven moment zat het Mia zo hoog dat ze de telefoon greep en naar het gemeentehuis belde om haar beklag te doen over al dat zwerfvuil in haar buurt. Niet lang daarna kreeg ze duurzaamheidsambtenaar Georg Klein aan de lijn, die haar voor een gesprek uitnodigde. En Mia werd officieel netheidsverantwoordelijke. Toen ze naar huis fietste, was ze een fluo hesje, handschoenen, een grijptang en een rol plastic zakken rijker. Ze engageerde zich om minstens drie keer per jaar een traject van vijfhonderd meter proper te houden. Als ze gesloten plastic afvalzakjes vindt, moet ze dat melden. Dan probeert men aan de hand van de inhoud de sluikstort te achterhalen. **Mia Wagemans:** “Ik heb een sector toegewezen gekregen, maar zie het wel wat ruimer. Wanneer Lobo zijn dagelijkse wandelingen maakt, gaan we verder dan vijfhonderd meter. En ’s ochtends fiets ik om 7 uur naar mijn dochter om voor de kleinkin-

deren te zorgen tot ze naar school kunnen. Dat is een andere richting uit dan het pleintje. Ook op die route raap ik zwerfvuil op.”

Netheidsverantwoordelijken doen vrijwilligerswerk, maar ze krijgen toch een kleine vergoeding: 30 euro aan waardebonnen per jaar. “Aanvankelijk weigerde ik dat, want ik doe het niet voor het geld”, zegt Mia. “Ik stelde voor om het aan een goed doel te storten, maar dat was dan weer niet mogelijk. Oké dan.” Om maar te zeggen dat Mia het absoluut niet voor die beloning doet. Ze doet het omdat iemand zich nu eenmaal om een propere buurt moet bekommeren. Het is trouwens onwaarschijnlijk wat er allemaal in zo’n buurt – in dit geval: de Gerststraat en omgeving – gedumpt wordt. Mia vond in de gracht al een zetel, een brandkast (!) en een laptop. Die zaken worden door de politie opgehaald en gecontroleerd.

Mia Wagemans: “Dat soort dingen is geen zwerfvuil meer. Dat is groot huisvuil en het wordt daar bewust gedumpt. Waarom? Ik zou het ook niet weten. Eén ding weet ik wel: het zijn niet altijd jongeren die vervuilen. Oké, zij roken – ik vond al wel eens wat wiet - en er liggen dan overal peukjes, en ze gooien hun blikjes liever naast dan in de vuilbak. Maar ik zie evenzeer dat er grasmaaisel, tuinafval en dergelijke in de grachtkant gedumpt wordt: dat is óók een vorm van sluikstorten! En vuile pampers zijn ook klassiekers. Ik haal het kleine vuil met mijn grijper wel uit de gracht, maar meer kan ik ook niet doen, hé. Iedereen moet zijn verantwoordelijkheid nemen. Openbare vuilbakken dienen ook vaak om persoonlijk huishoudelijk afval in te deponeren.”

EEN VUILE CÔTÉ EN EEN TRACTORTJE

Mia Wagemans: “De verkaveling aan de Antwerpsedries is ook door de bouwdruckte ‘een vuile côté’ geworden. Verpakkingsplastic, piepschuim, papier, blikjes, ... niemand ruimt dat ’s avonds na het werk op, en de wind neemt alles mee, zodat het over heel de buurt verspreid raakt. Op het speelpleintje heb ik ook al eens geluk gehad: twaalf lege bierflesjes lagen verspreid over de weide. Later heb ik de rest van de bak teruggevonden met de nog volle flesjes. De burens hadden meteen chance en ik heb het leeggoed ingeruild.”

“Let op, het is niet zonder risico’s”, grapt ze. “Ik heb me al vaak genesteld, veel schrammen opgelopen en ben zelfs al eens in de gracht gesukkeld. Het vreemdste dat ik ooit vond? Een klein speelgoed-tractortje. Je vraagt je af wie dat zomaar weggooit. Ballen, kleding en rugzakken worden ook vaak ‘vergeten’. De laatste tijd vind ik regelmatig ingevroren voedsel in plastic zakken, ’s morgens vroeg gedumpt op het pad. Dat zijn

geen voedselpakketjes, maar afval: huis-, tuin- en keukenaafval, allemaal netjes ingevroren! Ik veronderstel dat de hitte van deze zomer voor teveel stank in de groencontainer zorgt. Of kost een groene en of zwarte container te veel, en heeft men daar dan die oplossing voor gevonden? Dat soort afval mag ik niet opruimen, het wordt opgehaald door de gemeentediensten. Ook hier

probeert men te achterhalen door wie het gedumpt is.”

Een mens zou er droevig van worden, ware het niet dat ik proper ontvangen werd bij Mia, en dat het feit dat er mensen zijn zoals zij, op zijn minst bemoedigend te noemen is. De frisse meloen, de aardbeien en de koffie verzachtten onze babbel over een probleem dat eigenlijk geen probleem zou mogen zijn. (gm)

Weer een zak ingevroren voedsel in plastic zakken, gedumpt op het pad. Iemand zet hier om de paar dagen zo’n lading van een paar kilo af.

ELS JACOBS: “ZWERFVUIL HOORT ER ÉCHT NIET BIJ.”

Normaal vinden we dat soort problemen niet, maar we nemen ze er tegenwoordig zuchtend bij. Omdat we ze onvermijdelijk vinden, of omdat ze nu eenmaal in de aard der dingen liggen – denken we. Als het om zwerfvuil gaat, mogen we dat nu nét niet doen, vindt Brugpartij-kandidate Els Jacobs.

Els Jacobs: “Je afval op het openbaar domein dumpen, ligt helemaal niet in de aard der dingen. Wanneer iemand dat systematisch doet, moet daar politieel op ingegrepen worden. Maar ook wanneer het een kwestie van occasionele achteloosheid is, moet het beleid daarop inspelen. Sensibiliseringscampagnes zijn dan het begin. Het helpt als je de mensen er krachtig op wijst dat de dingen die ze weggoeien niet snel vergaan, en dus schade aanbrengen aan de natuur.” Els woont in Elsum, maar is afkomstig van het Punt, waar ze met een erg specifiek zwerfvuilprobleem zitten: verpakkingsrommel van de McDonalds.

Els Jacobs: “Ik vind dat het stadsbestuur eens moet samenzitten met McDonalds om samen naar oplossingen te zoeken. De stad zelf kan ook wat doen: grotere vuilbakken plaatsen bijvoorbeeld, die voor een deel in de grond verzonken zitten zodat hun capaciteit groter wordt.” Het mobiliseren van ondersteunen van netheidsverantwoordelijken zoals Mia vindt Els een prima initiatief. “Chapeau voor die mensen! Maar ook in de dorpen kunnen ze prima werk leveren”, zegt ze. “Daar kunnen ook de dorpscholen en de plaatselijke verenigingen een gelijkaardige rol opnemen. De leerlingen, hun ouders of hun leden sensibiliseren, opruimacties organiseren... De stad kan daar perfect een campagne rond opzetten, met de nodige ondersteuning. Ook een samenwerking met mooimakers.be – surf daar maar eens naartoe – kan inspirerend werken en concrete resultaten opleveren. Nee, we mogen ons zeker niet door zwerfvuil laten overspoelen. We kunnen er wel degelijk iets aan doen!” (dk)

FC Lees lust

In één adem uit

De Gazet van Geel grabbelt weer in de boekentrommel. Deze week een handvol tips voor mensen die boeken zoeken.

Letters verslinden is zijn lust en zijn leven, een dag zonder boek is een verloren dag voor Cis Sterckx. Een top-3 maken van boeken bij wijze van tip voor u, was voor hem dan ook geen makkelijke opdracht. Cis heeft bijvoorbeeld geen voorkeur voor genres; geschiedenis, politiek, detectives, literaire romans...? Moeilijk kiezen, voor dit leesbeest! Hij koos uiteindelijk voor een pittige cocktail: geschiedenis, internationaal en Vlaams. "Achteraf bekeken blijkt het gezegde "je bent wat je leest" echt wel op te gaan voor mij", voegt hij er aan toe. Veel leesplezier met de boekentips van Cis Sterckx!

België een geschiedenis zonder land – Rolf Falter

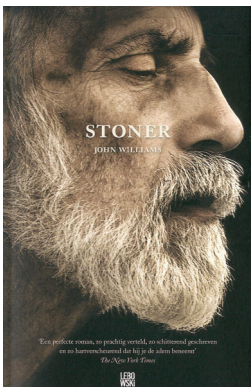

Als je echt wil weten hoe België ontstaan is en waarom we in zo'n ingewikkeld land leven, is dit aan absolute aanrader. Rolf Falter vertelt de geschiedenis van de Lage

Landen vanaf de roverstochten van Caesar tot de huidige tijd. Pas in het laatste kwart van het boek komt hij tot het ontstaan van het grondgebied dat de naam België kreeg. Met kunstmatige grenzen, bepaald door Engeland en Frankrijk na 150 jaar bekvechten. Het grondgebied is door de eeuwen heen altijd het decor geweest van bloedige oorlogen en uitbuiting. Waarom? Wat hadden al die 'vreemde mogendheden' hier te zoeken? Was de Gulden Sporenslag echt van belang of was dat maar een akkefietje? Is Karel de Grote écht de vader van

Europa? En wist je dat wat wij hier de Spaanse Tijd noemen (ca. 1550-1700), in Spanje de Vlaamse Tijd genoemd werd? Rolf Falter maakt de geschiedenis van België tastbaar en menselijk. Het boek leest erg vlot en de titel doet het boek eigenlijk wat tekort, want het gaat over de brede geschiedenis van de Lage Landen. Een aanrader voor wie wil weten hoe de Belg een Belg is geworden.

Stoner – John Williams

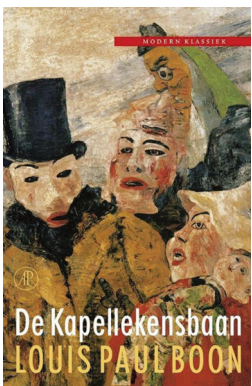

William Stoner is een man van eenvoudige komaf met een goed stel hersenen. Door zijn ouders, die een boerenbedrijf hebben, wordt hij gestimuleerd om te studeren, en tijdens die studie ontdekt hij

zijn liefde voor de literatuur. Hij ontwikkelt zich als een bekwaam docent met druk bezochte colleges. Succes-story, zou je denken. Stoner is echter een zeer principieel man en na een aanvaring met zijn decaan mag hij geen les meer geven. Hij blijft echter zijn eigen weg gaan. Omdat zijn eigen huwelijk kil is, staat hij open voor een nieuwe liefde. Die vindt hij bij een van zijn studentes. Hij is bereid om voor die nieuwe liefde door het vuur te gaan, maar toch maakt hij er een einde aan. Tot aan zijn onverdiende dood blijft hij vechten tegen zijn vijand (de decaan) en

voor zijn dochter. Dit is het verhaal van een niet zo uitzonderlijke man met niet zo uitzonderlijke verlangens. Toch kan hij zich niet gelukkig noemen. Het lijkt wel of de wereld tegen hem is. Of is hij misschien zelf niet van deze wereld...?

De Kapellekensbaan Louis Paul Boon

Boon is mijn all time favorite. Waarom deze 'viezen tist' nooit een Nobelprijs won, is mij een raadsel. De thema's die hij behandelde zijn in de meeste gevallen sociale thema's die ook nu nog actueel zijn. De Kapellekensbaan is on-

getwijfeld zijn meesterwerk. Het boek vertelt de avonturen van Ondinneke, die leeft in de Kapellekensbaan in Ter Muren, een armzalig gehucht, verwrongen tussen het platteland en de stad waar alsmaar meer fabrieken verrijzen. Ondine ziet dat platteland verdwijnen ten bate van de fabrieksstad. Arm Vlaanderen wordt welvarend. Alhoewel Ondinneke naast de spoorweg woont, die de hoop en belofte van een nieuwe tijd verzinnebeeldt, mist ze de trein van de vooruitgang. Hoewel Ondine een egocentrische wezen is, maakt haar mislukking haar sympathieker dan ze eigenlijk is. Ondanks de toegenomen welvaart is de modernise-

ring van Vlaanderen (en bij uitbreiding van de westerse wereld) namelijk geen onverdeeld succes. Vooruitgang is het ordewoord, maar vrijheid, gelijkheid en broederschap zijn nauwelijks aan de orde. Na twee verwoestende oorlogen lijkt zich alweer een nieuwe en misschien wel finale oorlog aan te kondigen... Ook nu nog is dit verhaal relevant en urgent. Een unicum in de Vlaamse literatuur!

Het bruggenrecord? Hamburg!

Welke Europese stad heeft de meeste bruggen? Dat is een vraag die ook de Brugpartij kwelde, dus we zochten het op, gewoon omdat bruggen belangrijk zijn. (Vraag dat maar in Genua.) Voor het Europese bruggenrecord moeten we niet naar Italië, maar naar Duitsland. Hamburg steekt er met kop en bruggen bovenuit!

Hamburg, stad op het water, heeft de meeste bruggen van Europa.

Steden die bruggen hebben, hebben een voetje voor. Meestal hebben ze namelijk ook water, en een stad aan het water, da's altijd genieten. De kans is groot dat de stad met de meeste bruggen dus ook het meeste water heeft. Of dat dan meteen ook de meest genietbare stad van Europa is, da's een andere vraag. De wat onverwachte Europese bruggenkampioen is Hamburg, dat volgens de ene bron over 2123 bruggen zou beschikken, volgens een andere zelfs over meer dan 2400. Toch heeft Hamburg een minder genietbaar imago dan Venetië, de stad die wij met bruggen vereenzelvigen. Volgens de laatste telling zou Venetië 'slechts' 398 bruggen hebben. Het komt daarmee op de derde plaats, na Amsterdam, waar 1282 bruggen werden geregistreerd. Op de vierde plaats staat Sint-Petersburg (340 bruggen) en Gent staat vijfde met 125 stuks. Netjes, van Gent! En Brugge? De stad die haar naam aan het overkappen van water heeft ontleend, telt een

70-tal bruggen, wat goed is voor een (met Groningen) gedeelde achtste plaats. Wrocław (112) en Utrecht (90 bruggen) staan op zes en zeven. De Europese top-10 sluit af met Stockholm en Moskou, die beiden ca. 60 bruggen tellen. Hoeveel bruggen telt Geel? Dat blijft een prangende vraag, want een officiële telling blijkt niet te bestaan. Het hangt er ook een beetje van af hoe soepel je daarin bent. De Kleine Nete vormt de grens met Kasterlee, dus de bruggen over die rivier zijn eigenlijk maar half Geels. En de fly-over begint in Geel, maar eindigt in Westerlo (of omgekeerd). Als we die meetellen, komen wij op minstens 30 stuks. Tijdens onze tournee met Camping Brug zijn we bovendien over bruggetjes gestapt waarvan we het bestaan nooit hadden vermoed. Het zijn er zonder twijfel meer dan 30. Iemand zin om het eens exact na te tellen?

Eén van de minstens 30 bruggen en bruggetjes in Geel. Het kunnen niet allemaal fly-overs zijn. (foto jd)

DE ‘FOUNDING FATHERS’ VAN DE BRUGPARTIJ

“De eerste brug die we bouwden, was er een tussen onszelf.”

In zijn lange geschiedenis heeft Geel al veel meegemaakt, maar zoiets als de Brugpartij nog niet. Een nieuwe, progressieve partij die geen kartel is, maar vanuit de traditie van drie verschillende politieke organisaties een nieuw lokaal beleidsmodel wil uittekenen. Werkt dat, en zo ja: hoe zit dat dan in mekaar? Wij brachten Peter Van Nuland (Groen), Yves Van Hulsel (beweging.net) en Noël Devos (sp.a) bij mekaar om het hen te vragen. Dat was niet moeilijk: ze zien mekaar tegenwoordig bijna dagelijks.

Uiteraard is 14 oktober dé datum waarop het allemaal te gebeuren staat voor de Geelse politiek, maar ook het voorbije jaar is er al veel gebeurd. Van al die gebeurtenissen was de geboorte van de Brugpartij de belangrijkste, daarover is iedereen het eens. Nadat de N-VA zes jaar geleden de onaantastbaarheid van de CD&V-meerderheid vanop rechts aan flarden schoot, is er nu een derde grote partij in Geel. De Brugpartij is op 14 oktober dan ook dé uitdager van de N-VA-CD&V-meerderheid. “En wij chargeren vanop de linkerkant,” zegt Peter Van Nuland. “Links of centrum-links, hoe je het ook wil noemen. Met de input van Groen en de sp.a zijn we sowieso een progressieve partij en met beweging.net hebben we de vroegere linkerkant van de CD&V in huis. Onze onafhankelijke kandidaten hebben ook allemaal een progressief profiel.”

EEN PARTIJ ZONDER SCHOON-MOEDERS

Het begon vorig jaar met een samenwerking tussen Groen en sp.a. Hadden jullie toen een nieuwe partij voor ogen?
Noël Devos: “Nee, maar we voelden de nood aan frontvorming wel. De versnippering aan de linkerkant is al jaren nadelig voor progressief Geel. Na de afgelopen zes jaar is de behoefte aan echte vernieuwing groot, en we beseften dat we samen sterker voor de dag zouden komen. Oorspronkelijk gingen we eerder voor een klassiek kartel, en zo hebben we ook de voorbereidende gesprekken opgevat. Maar toen al was het duidelijk dat er inhoudelijk véél meer overeenkomsten dan verschillen waren. Van een bi-polaire lijst zou zeker geen sprake geweest zijn. Met het toetreden van beweging.net is het plots een veel breder verhaal geworden, en ook de onafhankelijke mensen op onze lijst hebben een prominente, maar ‘partijloze’ inbreng. Op die manier evolueerden we al snel naar een nieuwe partij, en niet langer naar een klassiek kartel. Na de verkiezingen zal de Brugpartij trouwens blijven verder leven en een vaste constante worden in het Geelse politieke leven. Een van onze ambities bestaat erin het Geelse middenveld te vertegenwoordigen, dat onder druk staat en naar nieuwe wegen zoekt.”

Hoe is de relatie tussen die partij en de plaatselijke afdelingen van Groen, sp.a en beweging.net? Zijn dat rechtstreekse lijnen? Komen er ‘directieven’ vanuit die geledingen? Zijn er afspraken over quota als het om mandaten gaat?
Yves Van Hulsel: “Van directieven uit de samenstellende organisaties is geen sprake. De ‘bestuurskern’ van de Brugpartij bestaat uit

Noël Devos, Peter Van Nuland en Yves Van Hulsel: “Voor de Brugpartij stemmen, is de politieke kaarten in Geel opnieuw schudden, zo simpel is het.”

vier mensen, één van elke partner, en elk met zijn eigen sociale achtergrond en interesse-sfeer. De gevoeligheden en verzoeken van elke groep zijn ons vertrouwd, maar nu we samen zitten, is het geen ‘onderhandelde samenwerking’. Dat is eerder eigen aan een kartel of een coalitie, maar niet aan de Brugpartij. De eerste brug die we gebouwd hebben, was er een tussen onszelf. We werken met een gedeeld engagement om de Gelenaars een geloofwaardig én sociaal alternatief te bieden. Dat het intern goed draait, is ieders verdienste, maar blijft ook ieders verantwoordelijkheid. Een houding van ‘boven – onder’, ‘meer – minder’ of ‘alles of niets’ ten aanzien van mekaar schept geen vertrouwen en zorgt niet voor een stabiele band. In een goed draaiend gezin krijgen alle leden voldoende kansen, mag de zon voor iedereen schijnen, en weet iedereen zich gerespecteerd en gewaardeerd. Dat streven wij ook na en voorlopig lukt dat uitstekend.”

GEEN FRACTIES, MAAR EEN GEHEEL

Tegenstanders van de Brugpartij betwijfelen of die eenheid wel bewaard zal kunnen worden. “Ze zullen snel ruzie beginnen maken als het om de postjes gaat”, zeggen ze dan. Hoe denken jullie daarover?
Peter Van Nuland: “Die tegenstanders be-weerden ook dat onze lijstvorming veel problemen – lees: ambras – zou opleveren. Niets was minder waar: dat verliep erg vlot en in grote consensus. Iedere geleding dacht aan de Brugpartij en niet aan zichzelf. Problemen zoals de N-VA heeft gekend, zijn er bij onze lijstvorming niet geweest. Een partij die in ‘fracties’ opgedeeld is, werkt trouwens niet. Kijk naar de CD&V, waar de geledingen altijd strikt gescheiden waren en er een eigen agenda op na hielden. Eén van hun twee sterke geledingen trok haar conclusies... Ik denk trouwens niet dat ze daar spijt van heeft gehad.”
Noël Devos: “Het enige quorum waarmee we tot nu toe gewerkt hebben, was de 9-9-9-6-verdeling bij de lijstvorming. Die werd als richt-

PUZZEL U ZOT (VAN GEEL)

- HORIZONTAAL**
- 3. Gedifferentieerd tarief
 - 4. Geelse jaarmarkt
 - 5. Educatieve varkensboerderij in Ten Aard
 - 7. Museum in Geel
 - 10. Geels dialect voor achterklap
 - 12. Beroep van Katrien Aerts
 - 13. Kampplaats in Geel
 - 15. Bekende Geelse pianist (familienaam)
 - 16. Hier kan je de landduinenwandeling doen
 - 17. Oudste parochie van Geel

- VERTICAAL**
- 1. Partnerstad van Geel in Ierland
 - 2. Het dekenaat waar Geel deel van uitmaakt
 - 6. Geelse pater-kunstenaar
 - 8. Natuurgebied in Larum
 - 9. B&B in Ten Aard
 - 10. Eerste Geelse burgemeester
 - 11. Kanaal dat Antwerpen met Luik verbindt
 - 14. Blond streekbier
 - 17. Bijnaam van Louis Vangenechten
 - 18. Geelse koffie

Vervolg van p. 15

DE 'FOUNDING FATHERS' VAN DE BRUGPARTIJ

lijn gesteld, maar er werd van in den beginne overeengekomen dat daar van afgeweken kon worden om tot een betere lijst te komen. Dat is ook effectief gebeurd, met ieders akkoord en zonder discussie."

Yves Van Hulsel: "Ook voor de mogelijke invulling van mandaten zullen we niet met quota werken. Voor een degelijk beleid zijn goede, gepaste profielen belangrijker. Iedere kandidaat ondertekende een verklaring die o.a. zegt dat "de juiste kandidaat op de juiste plaats" het uitgangspunt is voor de verdeling van mandaten, los van de groep waaruit men komt en zelfs los van de persoonlijke score die men haalt. De kiezer bepaalt wie van ons verkozen zal zijn, maar als we schepenen mogen leveren, zijn de voorkeurstemmen zeker niet de enige bepalende factor."

Peter veronderstelt dat beweging.net geen spijt heeft gehad van zijn deelname aan de Brugpartij. Is dat zo, Yves?

Yves Van Hulsel: "De keuze voor dit nieuwe politieke project is voor ons niet uit de lucht komen vallen - alle politiek geïnteresseerden in Geel weten dat. Ze werd pas gemaakt na een evaluatie van de voorbije legislatuur en na een jaar van open minded nadenken over onze inhoud en over mogelijke formules om verder op het lokale beleid te wegen. Zowel Geel als wijzelf zijn toe aan een nieuw politiek project, dat was de unanieme conclusie van onze mensen en sympathisanten. We nemen wel enkele vertrouwde politieke brugfiguren mee, maar kozen toch vooral voor een nieuwe aanpak met nieuwe mensen. Dat was niet zo evident en bij de start was er bij sommigen wel wat onzekerheid en twijfel. Maar de weg die we sindsdien hebben afgelegd, geeft iedereen een positief gevoel. Er is vooral veel nieuw enthousiasme en een nieuwe dynamiek. Wij wilden voor nieuwe mensen kiezen, maar merkten bij het samenstellen van de lijst ook dat er nieuwe, geëngageerde mensen even duidelijk voor ons wilden kiezen. Nee, zéker geen spijt van!"

Noël Devos: "Ook voor de socialistische beweging in Geel brengt de Brugpartij een nieuwe dynamiek. De relatie tussen de partij-afdeling en haar politieke vertegenwoordiging zal uiteraard anders zijn. Die zal na de verkiezingen haar weg nog wat moeten zoeken, maar ik ver-

trouw erop dat we door onze participatie aan de Brugpartij extra energie en inspirerende, nieuwe ideeën opdoen."

Er is voor alles een eerste keer, en dit is de eerste keer voor de Brugpartij. Als nieuwkomer in de politieke arena stappen, is dat een vloek of een zegen?

Noël Devos: "De partij is nieuw, maar we hebben heel wat mensen - ook achter de schermen - met ervaring. Voor de uittredende raadsleden voelen deze verkiezingen vertrouwd aan, maar ze zijn wel extra spannend. Ik durf zeggen dat het ontstaan van de Brugpartij de belangrijkste reden van die spanning is. Het is dus ook voor onze tegenstanders een beetje de eerste keer (lacht). Ikzelf ervaar dit nieuwe begin niet als een vloek, integendeel!"

Peter Van Nuland: "Als je in de meerderheid zit, heb je makkelijker toegang tot de media en de publieke opinie. Voor een partij die niet tot de meerderheid behoort is dat sowieso moeilijker, en zeker voor een nieuwe partij. De media - de regionale televisie inbegrepen - hebben minder belangstelling voor iets wat ze niet kennen. Maar ook praktisch hebben 'starters' het moeilijker: wij hebben heel onze organisatie van nul moeten opbouwen. Alles wat we tot nu toe gedaan hebben, was een primeur waarvoor we niet op vaste stramien konden terugvallen. Daardoor zijn sommige dingen misschien wat trager uit de startblokken gekomen...."

Yves Van Hulsel: "Wat trager misschien wel, maar aan kwaliteit en originaliteit heeft het ons niet ontbroken. Onze situatie van nieuwkomer dwong ons om grondiger en minder oppervlakkig te werken en vooral goed te luisteren naar wat er lokaal leeft. We voelden meteen aan dat we in dialoog moesten gaan met lokale ervaringsdeskundigen, ook buiten onze eigen evidente kringen. Wij kunnen niet werken met voorgekauwd materiaal, maar we hangen ook niet af van de directieven of de voorgekleurde lijntjes van nationale partijbesturen. Politiek is voor ons in de eerste plaats een Geels gebeuren, en een puur gebeuren. Voor een partij die echtheid en kwaliteit zoekt, en opnieuw doorleefd aan een goed beleid voor Geel wil werken, is dat een zegen."

Welke meerwaarde willen jullie de Brugpartij geven van de Geelse politiek?

Peter Van Nuland: "We willen in de eerste plaats een groot segment van de Gelenaars vertegenwoordigen, namelijk de grote groep die zich niet terugvindt in het neo-liberale discours van de N-VA, waar andere partijen als de CD&V en de Open VLD wél in meegaan."

Noël Devos: "En we willen aan die progressieve Gelenaars meteen een veel groter politiek gewicht geven. Wie vindt dat de huidige N-VA/CD&V-coalitie Geel weinig vooruit heeft geholpen, heeft nu een echt alternatief. Er zijn partijen die op voorhand weten dat ze het met één, twee of drie zetels zullen moeten stellen - we zijn zelf ook lang in die situatie geweest. Maar de Brugpartij is geen kleintje: we zijn bij 'de grote drie' en onze kiezers kunnen dus écht het verschil maken."

Yves Van Hulsel: "Waar er eerst geen alternatief was voor het beleid dat de N-VA/CD&V-coalitie heeft gevoerd, kan men nu verantwoord een andere keuze maken. Voor de Brugpartij stemmen, is de politieke kaarten in Geel opnieuw schudden, zo simpel is het. Wie vindt dat de sociale thermostaat in Geel weer enkele graden hoger mag, dat sociale samenhang, ontmoeting, het verenigingsleven, zorgzaamheid en ondersteuning van jong en oud belangrijk zijn, en wie stappen vooruit wil zetten rond duurzaamheid, mobiliteit en leefbaarheid van het centrum en de dorpen heeft nu een partij die daar vierkant voor gaat. Realistisch en doordacht, én in samenspraak met de Gelenaar!"

Voor deze samenspraak alvast veel dank, en veel succes! (jlp)

Een Oekandana is een vreemd voorwerp of een curieus verschijnsel. Een fenomeen waarvan een mens zich afvraagt hoe het in godsnaam mogelijk is. Het is meestal vrij onschuldig, maar er schuilt een schadelijk mechanisme achter, dat men in vaktermen 'stommekloterij' noemt. Het woord 'Oekandana' lijkt uit het Swahili of het Lingala te komen, maar het is authentiek Geels. Voor onze Oekandana van deze week gaan we naar Ten Aard.

Er is weinig mis met het laatste stuk van de Aardseweg, het stukje tussen de Turnhoutseweg en de Vaartstraat. Eenmaal de zijgevel van den Bagger voorbij, loop je er onder hoge bomen naast het kerkhof, dat wat gecamoufleerd wordt door een jonge beukenhaag - kwestie van een mens zijn toekomstige bestemming niet té stug door te strot te rammelen. Niet te verwonderen dat iemand in de bestuurlijke regionen van onze Geelse maatschappij tot de conclusie was gekomen dat dit tussenstraatje een oase van rust was, om de hoek van de drukke Turnhoutseweg. En dat men de peinzende voetganger daar een zitbank ter beschikking moest stellen. Over de kwaliteit van dit stuk straatmeubilair mogen we niet klagen. Ze is van een type dat je de laatste jaren her en der zag opduiken in Geel, hetzij met een kleurlaag erop, hetzij in blinkend gegalvaniseerd staal. Op Ten Aard werd voor een rode gekozen. Ze zijn erg solide, die banken, want ze moeten 'vandalismevrij' zijn. Dat heeft natuurlijk zijn weerslag op de prijs: wie zoiets in zijn hof wil, is al snel een paar duizend euro kwijt. Investeren in de buitendorpen, nu en dan mag dat wel, dachten ze op de Werf, en ze kochten een bank voor Ten Aard.

Met twee dingen vergaten ze rekening te houden. Ten eerste: hoewel de locatie goed

gekozen lijkt, is ze dat in feite niet. Er is daar weinig passage te voet, en als er passage is, heeft die een doel - een winkel in de Vaartstraat, of haastje-repje naar de begrafenis - en weinig tijd om op banken te gaan zitten. Aardlingen die het kunnen weten, vertellen ons dat ze zich niet kunnen herinneren dat er ooit één mens op die bank is gaan zitten. Het tweede probleem is duidelijk: de minste neiging om hier je achterste op neer te laten, vergaat je als je de bank van nabij bekijkt. De bomen rond de Aardse kerk, en dus ook die boven de bank, zijn een toevluchtsoord voor kauwen en roeken en ander gevogelte. En ieder vogeltje kakt zoals het gebekt is. Werden de mensen van Ten Aard om advies gevraagd bij de plaatsing van deze bank of heeft 'de Werf' ze daar - misschien wel met de beste bedoelingen - spontaan neergepoot? Is dat het zoveelste (dit keer onschuldige, maar niet goedkope) gevolg van een beleid dat in plaats van de dorpen denkt? Wij weten het niet. Wat wij wel weten, is dat dit de minst bezeten en de meest bescheten vandalismevrije zitbank van Geel is. En dan denkt een mens toch onvermijdelijk: "Oekandana?!" (dk)

Elhasbia Zayou

31 jaar
Diensthoofd studentenvoorzieningen
Thomas More Hogeschool

2 LIJST 1
2e plaats

Provincie Antwerpen

CHAREL VAN DE PIT, HET GEHEUGEN VAN TEN AARD:

“Ik heb er ooit veel voortgeholpen. Maar altijd graag gedaan.”

Tussen de Rundsvoort, de Kievit, de Kastelse brug en de Korte Elzenstraat wonen ongeveer 3500 mensen. Allemaal mensen van Ten Aard. Maar er kan er maar één de oudste zijn, en die eer valt al enige tijd te beurt aan Charel van de Pit, ofte Carolus Heylen voor de burgerlijke stand. Charel wordt er in november 99. Hij woonde lang in Beekhoek en nu op de Aardseweg, en hij komt nog altijd graag onder de mensen. Je treft hem dan ook elke dinsdagnamiddag in het café van de parochiezaal, waar een gezellige club van OKRA komt kaarten en Charel altijd in is voor een babbel. Dat treft: wij ook.

Draai het of keer het, hét historisch moment van Ten Aard is en blijft september 1944. Voor elke dorpeling ouder dan 80 is er een leven vóór en een leven ná de oorlog. Charel Heylen was er 20 toen de oorlog begon, en in één klap ook zijn volwassen leven. “Ik was van de klas van ’39 en was gekazerneerd bij het paardenvolk in Lier”, vertelt hij, met goede herinneringen in zijn ogen. “Tot de capitulatie toch. Ik heb geluk gehad dat ik niet krijgsgevangen genomen ben! In mei 1940 begonnen we de oorlog met het verdedigen van Bonheiden, maar we moesten dag na dag terugtrekken, tot in Oostkamp. Frans Peeters van Hadschot was daar ook. Hij zij: ‘Charel, ik ben er mee weg. Papieren of niet, ik ga naar huis!’ En hij vertrok. Te voet, ah ja! Eigenlijk was dat deserteren, hé. Ik ben niet meegegaan en maar goed ook, want ’s anderendaags kregen we allemaal papieren van onze commandant. ‘Daar zult ge veilig mee thuis geraken’, zei die. En dat was waar. De Duitsers stonden aan de uitgang van de tunnel onder de Schelde. Wie pa-

pieren had, lieten ze door, wie geen papieren had, moest opzij gaan staan en werd meegenomen. Toen was ik blij dat ik niet met Frans was meegegaan.”

DE OORLOG EN DE BEESTEN

Wat later kregen de Duitsers spijt dat ze al die jonge mannen ongehinderd naar huis hadden laten gaan en kwamen de verordeningen op de verplichte tewerkstelling in Duitsland. ‘Dat ziet ge van hier’, dacht Charel. Hij groef een schuilkelder onder een hoop strooisel, stak er een pijp door om wat lucht te krijgen en dook letterlijk onder. De Duitsers hebben hem niet meer gezien, al zijn ze wel een paar keer aan de deur geweest. **Charel:** “Ze zijn ons paard komen opeisen. Ge hadt geen keus, ge moest dat dier meegeven. Gedomme toch! We hebben toen een nieuw paard gekocht, maar we hielden het in ’t Breeven in plaats van bij ons thuis. Het heeft de oorlog overleefd, maar is toch gewond teruggekomen:

een schrapnel in zijn flank. Ge moet niet vragen hoe hard hier gevochten is, hé. Een oorlog is niet goed voor de beesten. Tijdens de bevrijdingsgevechten konden we de koeien niet melken. Die beesten werden zot, ocharme, ze braken uit. Eentje had zich vastgelopen. Ze zat half onder de brug van de Daelemansloop. Die hebben we gedeeltelijk moeten afbreken om haar los te krijgen.” Charel en zijn familie zijn op Ten Aard gebleven toen daar tussen 14 en 22 september de hel losbarstte. “In ons huis was een Duits lazaret ingericht”, weet hij nog. “En heel Beekhoek zat bij ons in de stal, toch zeker 25 man! Nu en dan konden we wel eens even buiten komen, maar echt veilig was het nooit. We zijn een paar keer héél bang geweest. Op een gegeven moment viel er een obus in de aanbouw. Heel de stal stond vol ‘domp’ – toen hebben we nogal gelezen! (gebeden, nvdr.) Die obus heeft een koe gedood, en een stier had een schrapnel dwars door zijn oor gekregen.”

Vervolg zie p. 18

Charel Heylen: “Ik zou graag honderd jaar worden. Maar zoiets hebt ge niet in de hand.”

LIEN EN LIEN: TWEE BRUGGENBOUWERS VOOR TEN AARD

Lien Vandeperre (links) en Lien De Wulf (rechts): twee jonge vrouwen met een groot hart voor Ten Aard.

“Een hartverwarmend verhaal van een eenvoudige, maar ingoede man”, vindt Lien Vandeperre (30), een van de jonge kandidaten van de Brugpartij. Lien staat vaak achter de tap in café de Welkom, vlak bij het

huis van Charel van de Pit, en kent Ten Aard dus erg goed. “Het decentraliseren van dienstverlening, o.a. die van het dienstencentrum Luysterbos, zoals we met de Brugpartij willen doen, is geen overbodige luxe

als ik lees hoe Charel zijn ‘oude dag’ aanvoelt”, zegt ze. “Iemand die al zo lang in zijn parochie woont, heeft écht wel het recht om zo lang mogelijk in zijn vertrouwde omgeving te blijven wonen. Kan je van zo ie-

mand verwachten dat hij zijn laatste jaren op bijna 6 km van zijn thuis moet slijten? Het idee van nieuwe, kleinschalige zorgcentra in de buurt van de dorpen vind ik als kandidaat voor de Brugpartij nog meer verdedigbaar nu ik even bij de figuur van Charel heb stilgestaan.” Volgens Lien zal het decentraliseren – lees: naar de dorpen brengen – van stedelijke dienstverlening nochtans niet alleen het leven van ouderen verbeteren. **Lien Vandeperre:** “Jongeren beginnen vandaag op latere leeftijd aan kinderen. Dat komt o.a. omdat ze eerst willen sparen voor een huis. Vandaag is het financieel bijna onmogelijk geworden om als vrouw of man thuis te blijven, als je een huis moet kopen. Toch kan onze generatie voor praktische bijstand in het gezin minder dan vroeger rekenen op hun ouders. Die moeten immers langer dan vroeger werken. Ook om het onze jonge gezinnen zo eenvoudig mogelijk te maken, is het belangrijk dat het stadsbestuur aan aantal diensten decentraliseert.”

EEN WARM DORP

Ook voor Lien De Wulf (34) is Ten Aard 74 jaar na de oorlog nog al-

tijd een dorp om voor te vechten. “Ten Aard heeft écht veel troeven”, aldus Lien. “Het is niet te verwonderen dat het aantal inwoners hier de laatste jaren zo sterk steeg. Het verhaal van Charel leert ons nog eens hoe belangrijk sociale cohesie is. Daarom verdienen initiatieven zoals Ten Aard Verlicht, de Aardse Fietsdag en de kerstmarkt alle steun. Ook het verenigingsleven en de jeugd- en seniorenverenigingen dragen bij aan de warmte van het dorp en moeten optimaal worden gesteund. Daarnaast geloof ik sterk in de kracht van alledaagse contacten tussen mensen. Kleine aanpassingen aan de infrastructuur in het dorpscentrum en in de nieuwe wijken kunnen daar toe bijdragen. En het is geen geheim dat een buurtwinkel altijd een grote troef is. Nu de Tecno zijn deuren sloot, moet er meer ingezet worden op de versterking van het openbaar vervoer, zodat ook de minder mobiele en oudere mensen op verder afgelegen plekken kunnen geraken. We hebben nog veel goede ideeën voor Ten Aard hoor. Benieuwd? Misschien komen we je binnenkort wel eens tegen in ons stamcafé, de Welkom!” (dk)

Vervolg van p. 17

CHAREL VAN DE PIT, HET GEHEUGEN VAN TEN AARD:

ZO GING DAT TOEN

Toen de rook om zijn hoofd was verdwenen, werd Charel ingezet voor een lugubere klus: lichamen van slachtoffers wegbrengen.

Charel: “Ons paard was wel geraakt, maar kon nog werken. Ik heb er veel moeten vervoeren, ja. Daar waren mannen van de kolonie bij, die tijdens de gevechten bleven rondolen, maar ook mensen van Ten Aard. Frans Aerts, Vanwesemael... En soldaten, hé. Ik moest hen naar de Rundsvoot brengen.”

Charel wordt er nog altijd stil van als hij zichzelf en zijn gewonde paard met hun voor altijd zwijgende passagiers door het dorp ziet sjokken. Maar hij is blij dat hij er zelf niet bij was.

Na de oorlog begon zijn leven pas echt, toen hij zijn vrouw ontmoette: Maria Ceusters.

Charel: “Ik was aan het ploegen op een akker aan de Oude Kastelseweg, en ik zag ze komen: Maria en haar vader. Zij was ook de oudste thuis en moest dus mee helpen op het veld. “Die zou ik wel eens in mijn armen willen nemen”, dacht ik. Ik heb dat beeld altijd onthouden. Op de kermis van de Oude Aard zag ik haar weer, en ik vroeg of ze met mij wilde dansen. Dat wilde ze. Zij was een grote en ik ben een kleine, maar een rappe (lacht). ‘Awel, dat gaat precies goed tussen ons’, zei ik. ‘Precies wel’, antwoordde ze. ‘Ja’, zei ik, ‘we moeten dat meer doen.’ ‘Denkt ge dat?’, vroeg ze. ‘Ik ben er zeker van’, zei ik. En zo zijn we een koppel geworden. Zo ging dat toen.”

Charel en Maria kregen twee kinderen: Yvonne en Marcel. Yvonne woont niet in Geel, maar Marcel wel: in Beekhoek, waar Charel altijd heeft gewoond. Maar heeft hij graag op Ten Aard gewoond?

Charel: “Héél graag. Ik heb hier ooit veel mensen voortgeholpen, maar altijd met plezier. Charel van de Pit kenden ze allemaal. Of dat nu nog zo is, dat weet ik niet. Ten Aard is veranderd, maar ik wil hier niet weg. In

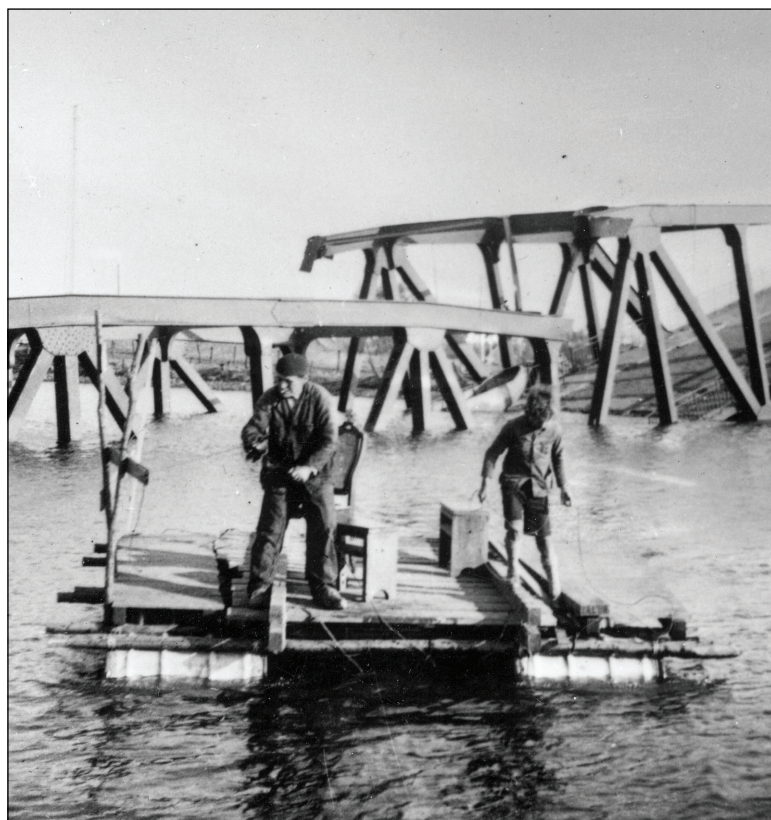
een rusthuis in Geel-centrum of in Kasterlee zou ik niet aarden. Vroeger ben ik daar vele bekenden gaan bezoeken met de velo, maar dat kan ik niet nu meer. In elk geval: zo’n rusthuis is niks voor mij. Maar onze Marcel woont vlakbij hé.”

Charel is erg op ‘een klapke’ gesteld. Hij krijgt graag bezoek en komt heel graag onder de mensen, al begint zijn mobiliteit af te nemen. Nog een jaar en een paar maanden, en hij wordt er honderd. Kijkt hij daar naar uit?

Charel: “Jawel! Ik ben nog goed, ik ben er gere bij, ik ben de mensen niet tot last... Ik zou graag honderd jaar worden. Maar zoiets hebt ge niet in de hand. Gelijk ons Maria: zo’n goed meisje, echt een héél goeie! Ze is al tien jaar dood. Ge hebt het niet in de hand, hé...”

En er is altijd één van de twee die eerst moet gaan, dat weet Charel ook. Het maakt zijn ogen nog dikwijls vochtig, maar dan veegt hij ze snel proper, en hij lacht.

Wij wensen deze fijne, zachte mens een prachtig eeuwfeest in het dorp van zijn leven. (dk)

Na de bevrijdingsgevechten lag heel het dorp in puin. De mensen van Ten Aard moesten met een geïmproviseerd vlot het kanaal oversteken. (foto stadsarchief, verz. Frans van Camp)

DE FIETSEBOND IN GEEL:

“Wij zijn niet tegen de auto, wij zijn voor de fietsers!”

Fietsinfrastructuur en verkeersveiligheid voor de fietser, zou er in Geel iemand zijn die daar mee bezig is? Als je jezelf per fiets door de Geelse chaos wurmt, zou je denken van niet. Toch zijn er in Geel een aantal gemotiveerde, ervaren fietsers die zich in de Geelse Fietsersbond hebben verenigd. Dat is een afdeling van de Fietsersbond, die actief is in Vlaanderen en Brussel. De Fietsersbond komt op voor alle fietsers. Ze lobbyen, voeren acties, geven advies, gaan in gesprek met meer dan 125 gemeentebesturen... Kortom, ze zetten druk op het beleid, ook in Geel. Johan Alen is er de zeer gedreven voorzitter van.

Johan Alen: “Enkel door het centrum fietsveilig te maken, kan je de mensen motiveren om zich per fiets te verplaatsen. Dat kan o.a. door maatregelen die zo goed als niets kosten en toch meer dan een slok op de borrel schelen voor de verkeersveiligheid in het centrum.”

Met Johan Alen over fietsen praten, doe je niet in een oogwenk. De man kan je gerust enkele uurtjes onderhouden over het beleid in Geel, over fietspaden en fietsstraten en zelfs over de fietsstrade. Zonder zijn enthousiasme te verliezen! De Fietsersbond is een nationale organisatie, maar heeft ook kennis nodig van de lokale situaties. Daarom zijn er plaatselijke afdelingen gesticht, en die van Geel bestaat inmiddels vier jaar.

Johan Alen: “Dat zo’n lokale Fietsersbond er komt, is erg afhankelijk van initiatieven van vrijwilligers. Wij hebben maar één thema, één vraag: we willen een aangenaam en fietsveilig Geel. We proberen niet enkel te wegen op het beleid, maar willen ook alle Gelenaars motiveren om de fiets meer te gebruiken. Dat doen we via een nieuwsbrief, maar we gaan ook spreken bij verenigingen en we houden ludieke acties. We maken van elke gelegenheid gebruik om onze standpunten goed uit te leggen. We zijn ook actief op Facebook en hebben een 20-punten-ACTIEplan opgesteld dat we aan alle partijen voorgelegd hebben, die opkomen bij de komende verkiezingen. We proberen ook samen te werken met

de Geelse middenstand. In het begin was dat wat moeilijk, maar ondertussen weten die mensen ook dat wij niet tegen, maar net vóór de middenstand zijn. Wij zijn niet tegen de auto, maar vóór de fiets!”

Waar liggen de knelpunten vooral in Geel?

Johan Alen: “Een groot probleem is en blijft het doorgaand verkeer in het centrum. Om het gebruik van de auto in de stad te ontraden, moet er sowieso gezorgd worden voor een betere doorstroming op de ring en voor een degelijk mobiliteitsplan. Hier geldt het gezegde “de gelegenheid maakt de dief”. Waarom rijden auto’s van buitenaf dwars door het centrum? Omdat dat nog altijd het makkelijkst is. Als de doorstroming via de ring beter wordt, zullen mensen die niet echt in Geel moeten zijn deze optie vaker kiezen.”

Buiten de straten zijn er op de diverse centrumparkings 1030 parkeerplaatsen in het centrum. Een mens zou denken: die trekken auto’s aan....

Johan Alen: “Nee, die centrumparkings zijn op zich eigenlijk geen probleem. Wat wél een probleem is, zijn de toegangswegen naar die parkings.

Je kunt er in de meeste gevallen langs verschillende kanten in en uit. Van een parkeergeleidingssysteem is er in Geel totaal geen sprake. Als je de parking van de Nieuwstraat enkel in en uit zou kunnen rijden via de Kollegestraat, los je al veel problemen op. Dan leid je de auto’s via dezelfde weg naar het centrum en er weer uit. Idem voor de parkings op de Werft, de Havermarkt en de Pas. De centrumparkings liggen in een straal van iets meer dan 100 meter. Laten we die op een efficiënte manier toegankelijk maken en proberen om zo weinig mogelijk verkeer tussen die parkings te verwekken.”

EEN 12-JARIGE ALS MAATSTAF

Mensen die binnen de ring wonen, moeten voor de Fietserbond gemotiveerd worden om zich in dat centrum met de fiets te verplaatsen.

Johan Alen: “Enkel door het centrum fietsveilig te maken, kan je de mensen daartoe motiveren. De suggesties die ik daarnet deed, kosten zo goed als niets en toch zullen ze meer dan een slok op de borrel schelen voor de verkeersveiligheid in het centrum. Als je een fietsveilige gemeente wil, moet je een 12-jarig kind als maatstaf nemen. Zou jij het

vertrouwen om je 12-jarige zoon of dochter alleen met de fiets erop uit te sturen in Geel? Ik dacht het niet! Momenteel toch niet...”

Maar wat niet is, kan nog komen. Dat is voor een stuk de verantwoordelijkheid van de Gelenaar zelf, die al dan niet voor ‘fietsvriendelijke’ partijen zoals de Brugpartij kan stemmen. Maar ook de Fietsersbond aanziet het als zijn verantwoordelijkheid.

VEILIG VAN EN NAAR DE DORPEN

Johan Alen: “We hebben een 20-punten-ACTIEplan opgesteld om dit te realiseren. Samen met andere burgers werd ook onze bond uitgenodigd om mee te werken aan een verruimd mobiliteitsplan, maar daar hebben we toch zo onze bedenkingen bij. Wij hebben gevraagd om eerst een volledig fietsmobiliteitsplan op te stellen volgens het STOP-principe (eerst denken aan de Stappers, dan de Trappers, dan Openbaar vervoer en pas dan Persoonlijk vervoer). Het STOP-principe werd door het beleid ondertekend, dus moet het ook consequent toegepast worden. Op de beslissingen van de Lijn of het AWV (Agentschap Wegen en Verkeer) heeft de stad weinig of geen invloed, horen we altijd. Maar doet het stadsbestuur wel genoeg moeite om die twee partners te overtuigen? Het is al te makkelijk om zich daar achter te verschuilen. Daarnaast zijn er nog een aantal belangrijke maatregelen die de stad perfect zelf kan nemen. Wist je dat elke autoparkeerplaats goed is voor een fietsenstalling van 8 fietsen? In de Nieuwstraat zijn er veel te weinig degelijke fietsenstallingen. En ook minder mobiele mensen moeten de nodige ruimte krijgen. Rolstoelen en scootmobielen zien we bijna niet in Geel-centrum. Onze stoepen zijn daar helemaal niet voor geschikt; die moeten breder en vlakker worden, met soepele overgangen. Je moet trouwens al een echte durfal zijn om met je scootmobiel door het centrum te snorren. Studies tonen aan dat een afstand van 7 kilometer perfect overbrugbaar is met de fiets. Onze deeldorpen liggen allemaal netjes in zo’n cirkel rond Geel, maar de verbinding tussen het centrum en de deeldorpen kan véél beter. Op de verbindingswegen zouden fietsers een eigen bedding moeten krijgen, of er moeten alternatieve wegen aangeduid worden, waar sluipverkeer dan uiteraard gemeden moet worden. We moeten het dorp en de stad terug aan de mensen geven en dat heeft met meer te maken dan met fietsen alleen. Ernstig overleg met alle betrokkenen is de enige methode om tot een gedragen consensus te komen.”

Wat zijn de hoofdlijnen van jullie actieplan?

Johan Alen: “Eigenlijk zijn alle punten belangrijk, maar als ik er toch enkele naar voor moet schuiven: een schepen bevoegd maken voor fietsmobiliteit, het aanstellen van een fietsambtenaar, een degelijk budget voorzien, een fietscommissie oprichten en een heus fietsparkeerbeleid realiseren. We gaan niet voor eenmalige maatregelen, maar willen een gedragen, goed doordacht beleid.”

FIETSPADEN, FIETSSTRATEN EN EEN FIETSOSTRADE

Jullie zijn geen voorstander van de fietssuggestiestroken die nu nog manifest aanwezig zijn in het centrum en in de Gasthuisstraat zopas weer een ‘mooi’ kleurtje kregen?

Johan Alen: “Nee, dat is een lapmiddel. Een echt veilig fietspad wordt van de weg gescheiden door – bijvoorbeeld – een lage haag en minstens een meter ruimte tussen auto en fietser. Dat is echter het ideaal-

beeld: wij weten ook dat daar momenteel niet overal ruimte voor is. Maar enkel terugvallen op fietssuggestiestroken is voor ons te zwak. We moeten de ruimte die er is ten volle benutten, en als er niet genoeg ruimte is, moeten we fietsstraten aanleggen.”

Waar dus ook nog auto’s mogen rijden?

Johan Alen: “Uiteraard. Een fietsstraat is een straat waar de fietser de baas is, en de auto toegelaten is als gast. De snelheid is er beperkt tot 30 per uur en auto’s mogen er fietsers niet voorbij steken. De fietser krijgt er de beschikking over de hele wegbreedte, of over de helft bij dubbele richting. In de meeste centrumstraten mag je ook nu nog maar 30 per uur rijden, maar dat wordt amper gecontroleerd en dus ook niet nageleefd. Daar kan men nú al mee beginnen. Wij stellen voor om een aaneengesloten geheel van fietsstraten te maken in een straal van 500 m rond de kerktoeren. Een soort ‘fietszone’, kortom. Dat principe kan men trouwens ook toepassen in de dorpen.”

Is er geen conflict tussen de T en de O van het STOP-principe: het openbaar vervoer en de fietsers? Het Stationsplein in Geel is wat dat betreft vaak een heksenketel.

Johan Alen: “We hebben absoluut niets tegen openbaar vervoer, maar die zware, soms dubbele bussen zaden fietsers met een serieus onveiligheidsgevoel op, wanneer ze door die bussen worden ingehaald. Fietsstraten vangen ook dat probleem op, want ook bussen moeten daar achter de fietsers blijven.”

Van fietsstraat naar fietsostrade is het maar een kleine stap. Daar zijn de fietsers écht de baas!

Johan Alen: “Ja, de fietsostrade van Herentals naar Balen, die door Geel komt, wordt gelukkig een feit. Daar hebben wij ons ook zeer sterk voor ingezet, onder meer om een fietstunnel onder de ring te krijgen. Vaak was het vechten tegen de bierkaai en over het geheel ben ik nog niet honderd procent tevreden, maar die fietsostrade komt er vast en zeker. Maar als ik daar over moet beginnen vertellen, zal het allicht ochtend zijn wanneer je naar huis kunt...”

Ochtend was het nog niet, maar toch wel laat in de avond toen ik terug naar huis fietste. Heerlijk: twee kilometer door het centrum zonder ook maar één auto tegen te komen! Hoe leuk zou het zijn als je altijd met zo’n veilig gevoel zou kunnen fietsen, op heel het grondgebied van Geel? Als het aan de Brugpartij ligt, wordt daar vanaf 2019 met verhoogde inzet aan gewerkt! (cs)

Johan Alen is op woensdag 10 oktober te gast in de living van de Brugpartijpop-up, Nieuwstraat 90. Hij deelt daar zijn kijk op het verband tussen de fiets, het beleid en onze maatschappij met iedere belangstellende. Inkom gratis, iedereen welkom. (zie ook p. 20)

De Fietsersbond Geel organiseert o.a. de Critical Bike Mass, een fietsactie waaraan ook mensen van de Brugpartij (hier o.a. Nanette Huysmans, Griet Daems en Guido Verhaert) talrijk plegen deel te nemen.

MARC VAN RYNE:

“DE FIETSBOND IS EEN ZEER BELANGRIJKE PARTNER!”

De Brugpartij is het in grote lijnen eens met de Fietsersbond. De bereikbaarheid van de centrumparkings moet beter en de verdere aanleg van de zogenaamde bereikbaarheidsas krijgen ook de hoogste prioriteit op het verlanglijstje van de Brugpartij. Daarbij mag zeker de bewegwijzering naar de parkings en de afstelling van de verkeerslichten op en aan de ring niet worden vergeten.

“De bond vroeg aan alle partijen in welke mate ze zijn eisenpakket onderschrijven”, zegt Marc Van Ryne, die lid is van de Fietserbond en bij de Brugpartij het mobiliteits-thema tot zijn specialiteit heeft gemaakt. “De Brugpartij heeft daar oprecht op geantwoord en enkel aangekruist wat we daadwerkelijk kunnen en zullen uitvoeren. Het ging om driekwart van de punten. Zaken die niet noodzakelijk zijn voor een goed en doordacht (fiets) mobiliteitsbeleid (een fietsenaudit, een fietstoets en een fietsenquête) hebben we niet aangekruist. We gaan uit van ons eigen, ambitieuze programma, waarin bij beleidsbeslissingen met alle zwakke weggebruikers - ook de voetganger, de oudere, de minder mobiele mens, enzovoort - rekening wordt gehouden. Dat is een enorme koerswissel ten opzichte van het huidige beleid en komt de hele bevolking ten goede. Ook van een fietscommissie zijn we geen voorstander, omdat we de Adviesraad voor Gemeentelijke Mobiliteit (AGM) nieuw leven willen inblazen. Een extra fietscommissie kan misschien haar nut bewijzen als de AGM niet naar behoren functioneert, maar met de Brugpartij in het bestuur, zal dat niet gebeuren.”

Net zoals de Fietsersbond hanteert

ook de Brugpartij het principe dat de route naar de centumparkings tevens de terugweg moet zijn.

Marc Van Ryne: “The way in is the way out! Dat vermijdt het kriskras door het centrum rijden om de parkings te bereiken. Volgens een doorlichting die in juni vorig jaar uitgevoerd werd door het Fietsbe- raad en VSV zijn er in Geel parkeerplaatsen genoeg. We pleiten er dan ook voor dat er in sommige straten parkeerplaatsen teruggegeven worden aan de zachte weggebruiker. De auto heeft zijn plaats in onze stad, maar de fiets krijgt wel de voorkeur.”

Voor de Brugpartij houdt dat in dat niet enkel het stratenplan binnen de ring aangepakt moet worden, maar ook de straten die naar de stad toe leiden.

Marc Van Ryne: “Vanuit de dorpen moeten er goed herkenbare en logische fietsroutes naar de stad leiden. De schoolfietsroutes moeten daar deel van uit maken. Ook zij moeten opnieuw in kaart gebracht worden, want de huidige schoolfietsroute- kaart is hopeloos verouderd. Voor onze kinderen is veiligheid topprioriteit nummer één!”

STRATEN GOED INRICHTEN!

Mensen op de fiets krijgen, is in het land van koning auto geen makkelijke opdracht. Dat lukt enkel als je er een draagvlak voor doet ontstaan. Een goede inrichting van de straten is daartoe absoluut noodzakelijk.

“De rol van de enige ‘mobiliteitsbelangengroep’ die Geel rijk is, mag daarin niet onderschat worden. De Brugpartij ziet in de Fietsersbond Geel een zeer belangrijke partner. We willen die bond, samen met

Marc Van Ryne: “De mensen moeten de slager, bakker of kruidenier in hun onmiddellijke buurt gemakkelijk kunnen bereiken.”

betrokken bewoners en andere organisaties, nauw betrekken in de ontwikkeling van een nieuw mobiliteitsconcept. Dat moet ons in staat stellen om het Geelse mobiliteitsniveau op te krikken tot een peil dat na 2020 gemeengoed zal worden in Vlaanderen. Ook onze lokale middenstand speelt daar een niet te onderschatten rol in. De mensen moeten de slager, bakker of kruidenier in hun onmiddellijke buurt gemakkelijk kunnen bereiken. Dat vermijdt onnodige verplaatsingen en het versterkt het sociale weefsel. Er zullen dan wel genoeg kleine zelfstandigen hun boterham moeten kunnen verdienen in Geel. Een goede, gezonde mobiliteitsvisie is hier met het oog op de toekomst dringend noodzakelijk. En laat dat nu precies een eigenschap zijn waar de Brugpartij sterk in is: mensen verbinden, vlot en zonder conflicten!”

Onder redactie van Dirk Kennis

SHOT IN DE ROO(T)S

Een foto, genomen op een plek die nu nog nauwelijks herkenbaar is. Vandaag spreken we van de (kleine) Werft of 'parking Havermarkt', maar toen de foto's werden genomen, heette het daar nog Torenstraat. De Kameinestraat en de Torenstraat vormden gedurende eeuwen een dichtbebouwde, volkse buurt in hartje Geel. Foto's zal je er zelden van vinden, want deze kant van de Markt kwam precies door dat alledaagse, volkse karakter niet in aanmerking om te figureren op de vele postkaarten die sinds de uitvinding van de fotografie van het Geelse dorpsplein werden gemaakt. Toch vond je volgens wijlen Jules Heyns, een kenner van het Geel van toen, de kleurrijkste figuren van de Markt precies aan die 'stille' kant van de kerk.

Het is niet duidelijk wanneer de foto genomen is. Hij komt uit de verzameling van fotograaf Frans Van Camp, die in het Stadsarchief berust, en om een of andere reden werden ze in 1963 gedateerd. Andere bronnen noemen dan weer 1967 als het jaar waarin de laatste huizen van de Torenstraat samen met 15 woningen langs de noordkant van de Kameinestraat werden opgeruimd. Alleen de Ooievaarsnest mocht blijven staan, als stille getuige van een ooit zo dicht bevolkte buurt. Het was dus midden de jaren 1960, en een koude dag. Dank zij mensen als Jules Heyns en Louis Luyten, die oog hadden voor de grootse dingen in de kleine Geelse geschiedenis, weten we wie daar heeft gewoond. Het eerste huis was dat van de familie Lievens. Vóór de oorlog woonden daar Peer en Marie Lievens-Gielis, wiens zoon Clement onderpastoor in Zichem zou worden, maar later als pastoor naar Geel

zou terugkeren. Clement Lievens is o.a. de legendarische stichter van de parochie van 't Punt. Zijn zus, Maria, was onderwijzeres. Daarnaast – dat huis was al weg toen de foto werd genomen – stond een tweewoonst. In het nummer 3 woonde begin de jaren 1930 Lien Vandeven, een weduwe, met haar zoon Gust en haar dochter Joanna. Hoewel die alle twee

ongetrouwd waren, woonde er ook een kleindochter van Lien in: Julia. Onder hetzelfde dak, maar in het nummer 4, woonde een boer: Charel Verachttert, alias Charel van 't Speen (hij was afkomstig van de gelijknamige boerderij tussen Holven en Ten Aard). Hij en zijn vrouw Anna Peeters boerden met een paard en drie koeien. Ze verkochten melk aan huis. Elke ochtend dreven ze hun beesten door de Palingstraat (het laatste huis daarvan werd in 2000 afgebroken) naar de velden en weiden die ze in Elsum hadden. Op een koeienvlaai meer of minder werd er in die tijd niet gekeken, in het centrum van de Geel.

Dan stak je de smalle Torenstraat over, die naar de velden van de Werft liep, en het volgende huis was dat van bakker Juul Vanregemorter, getrouwd met Victoria Huygen. Specialiteit: speculaas. Juul had heel wat eigendom naast de Torenstraat, en omdat dat nauwe straatje in de volksmond 'de Muizengang' werd genoemd, noemde men de bakker Juul Muis. Zijn dochter Irma, die met landmeter Jules Cools was getrouwd, stond als Irma Muis bekend. Dat jonge koppel heeft een tijd bij Jules en Victor ingewoond, maar bouwde later een nieuw huis op min of meer dezelfde plek. Dat gebouw herinnert u zich misschien nog: het sloot aan bij

het eerste huis van de Palingstraat (De Nieuwe Valk, tot begin de jaren 1980 café De Valk van Alois Bulckens) en werd later door enkele diensten van de gemeente gebruikt, waaronder de burgerlijke stand in de tijd van War Kempen.

Vandaag rijst er twijfel of de kaalslag van die buurt, de Palingstraat inbegrepen, wel een goed idee was. De sloophamer werd besteld zonder dat men een concreet idee had van de toekomstige bestemming en zonder visie op de verdere ontwikkeling van Geel. Dat deze zone werd prijsgegeven aan de 'blikken dozen op wielen', was meer dan een halve eeuw geleden een voorlopige beslissing. Maar die auto's staan er nu nog. Terwijl het achterland van de Palingstraat zich tot een stadskanker ontwikkelde, werd de Torenstraat eerst een stuk van de Werftparking en later 'parking Havermarkt'. Het stadsbestuur kwam al op het idee de aanpalende horecagelegenheden die met veel moed tegen het tij proberen in te roeien, terrasmogelijkheid te geven op het asfalt, maar gezellig kun je dat niet noemen. De Brugpartij lanceert nu het idee om de asfaltvlakte opnieuw te ontwikkelen tot wat ze altijd is geweest: een plek waar mensen prettig samenkomen en zonder pretentie samenleven.

JE DACHT
sp.a
DENK DAN
OP 14 OKTOBER
AAN DE BRUGPARTIJ

sp.a maakt in Geel deel uit van De Brugpartij.

debrugpartij.be

GOED VOLK IN DE POP-UP VAN DE BRUGPARTIJ

In de aanloop naar 14 oktober organiseert de Brugpartij een aantal ontmoetingen met bijzondere mensen. Stuk voor stuk mensen met expertise in thema's die ook de Brugpartij belangrijk vindt. Je kan er gratis bij zijn, maar de plaatsen zijn beperkt: in de living van de pop-up in de Nieuwstraat kunnen enkele tientallen mensen van nabij met mekaar en onze gasten in gesprek gaan.

Op 13 september hadden we ACV-erevoorzitter en huidig voorzitter van de Internationale Arbeidersorganisatie (IAO) Luc Cortebeek al te gast. De rest van het programma ziet er als volgt uit:

19 september: KRISTOF CALVO
Kristof Calvo is lijstduwer van de stadslust "Voor Meche-

len", maar hij is vooral bekend als federaal fractieleider van Ecolo-Groen. Hij komt het ook over zijn nieuwste boek hebben: in 'Leve politiek' formuleert hij 50 concrete voorstellen voor een andere politiek.

22 september:

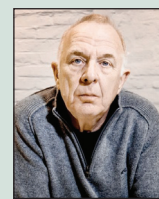
KAMEEL

Kameel bestaat uit Geert Roelofs, Hans Mullens en Patrick Steenaerts, die hun sporen verdienden bij o.a. Buscemi, Arsenal, Geike Arnaert en Yevgueni. De groep slaat een brug tussen de energie van de rock-'n-roll, de vrijheid van de jazz en de ruimte voor experiment uit de experimentele muziek. Top!

25 september: YVES DE WEERDT
Yves De Weerd is coördinator Urban Sustainability bij de

VITO. Hij is socioloog van opleiding en toevallig ook voorzitter van de Fietsersbond in Vilvoorde. Hij heeft het vooral over daadwerkelijke participatie.

3 oktober: JOS GEYSELS
Hoe kunnen we het in Geel beter doen om de armoede aan te pakken? Aan wie kunnen we het beter vragen

dan aan deze minister van Staat, sinds 2008 voorzitter van Decenniumdoelen.

10 oktober: JOHAN ALEN
Johan Alen is de gedreven voorzitter van de Geelse Fietsersbond. Hij staat dagelijks op de bres om de zachte weggebruiker meer gewicht bij het beleid en meer veiligheid onderweg te bieden. De link tussen de fiets en het beleid is een breekbare draad waarin nog vele knopen zitten. Hoe kunnen we die ontwarren?

OOK U BENT ALTIJD WELKOM. DEZE 'AVONDEN MET...' BEGINNEN TELKENS OM 20 UUR EN VINDEN PLAATS IN DE POP-UP VAN DE BRUGPARTIJ, NIEUWSTRAAT 90. GRAAG VOORAF MELDEN DAT JE ERBIJ BENT OP INFO@DEBRUGPARTIJ.BE.